

20/04/2015

RECULL DE PREMSA CAP DE SETMANA

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

accesso

INTELLIGENCE TO SHINE

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

63

PRENSA

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/04/15	L'AGRUPACIÓ D'EMISSORES MUNICIPALS ONA BAGES ES PRESENTA AVUI A SANT BENET / REGIO 7	7	1
19/04/15	QUATRE EMISSORES CREEN ONA BAGES-ONA MOIANÈS / REGIO 7	8	1
19/04/15	LAJUNTAMENT POSA EN MARXA UNA CAMPANYA PER INFORMAR DEL POUM / REGIO 7	9	1
20/04/15	RESPECTE A TOTES LES FORMES DE FAMÍLIA / EL 9 NOU (OSONA I RIPOLLES)	10	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/04/15	NACE LA PRIMERA REVISTA DIGITAL DEDICADA A LA INFORMACIÓ SOCIOECONÓMICA VALENCIANA / EL ECONOMISTA	12	1
18/04/15	EL GOBIERNO TOMA EL MANDO DE LA TV CON OTRO CONCURSO TDT / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	13	1
18/04/15	PRESENT, FUTUR I PASSAT DEL PERIODISME CULTURAL / LA VANGUARDIA (ED. CAT) CULTURA/S	14	3
18/04/15	EL GOBIERNO SAC A CONCURSO SEIS NUEVOS CANALES DE TELEVISIÓ, POR ROSARIO G. GÓMEZ / EL PAIS (ED. NACIONAL)	17	1
18/04/15	Així queden els ?tot en un? amb fibra i TV, POR ALBERT CUESTA / ARA	18	1
18/04/15	CONDENADA A SIETE AÑOS LA PERIODISTA GAO YU / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	19	1
18/04/15	NORMATIVA I USOS DEL CATALÀ / ARA	20	1
18/04/15	WIKILEAKS DESAFÍA A SONY PICTURES TRAS EL CIBERATAQUE DE COREA DEL NORTE, POR JAVIER ANSORENA / ABC (EDICION NACIONAL)	21	2
18/04/15	XINA EMPRESONA UNA PERIODISTA CRÍTICA PER «REVELAR SECRETS» / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	23	1
18/04/15	EL GOVERN CENTRAL RELAXA LA PRESSIÓ A LES PRIVADES I ELS DÓNA SIS CANALS / ARA	24	1
18/04/15	EL RÈGIM XINÈS ENVIA A LA PRESÓ UNA PERIODISTA DISSIDENT / EL PUNT AVUI	25	1
18/04/15	EL GOBIERNO SAC A CONCURSO SEIS NUEVOS CANALES DE TV / EXPANSION	26	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/04/15	STARZ REIVINDICA SU LUGAR / EL PAIS (ED. NACIONAL)	27	1
18/04/15	OBERT EL CONCURS PER A SIS NOUS CANALS DE TDT, POR MANUEL DE LUNA / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	28	1
18/04/15	MOR EDUARDO FIDALGO, DEFENSOR I AMANT DELS LLIBRES / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	29	1
18/04/15	PEQUÍN CASTIGA UNA PERIODISTA A 7 ANYS DE PRESÓ PER REVELAR SECRETS D'ESTAT / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	30	1
18/04/15	EL SETMANARI TIEMPO' RENOVA LA SEVA IMATGE / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	31	1
18/04/15	DISTINCIÓ PER A UN ESPECIAL INFORMATIU D'EL PERIÓDICO / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	32	1
18/04/15	'ESPÈCIES PROTEGIDES, DE LA SER, S'EMET DES DE CASA D'UNA OIENT / ARA	33	1
18/04/15	LA VIDA DE UN REPORTERO EN FOTOGRAFÍA / CINCO DIAS	34	1
18/04/15	LA PLANTILLA DE TV3 APROVA FER ATURADES AL MAIG / ARA	35	1
18/04/15	UN PASO QUE AFIANZA EL DUOPOLIO DE LA TV / EL ECONOMISTA	36	1
18/04/15	PREMI ORTEGA Y GASSET A ALBERTO DI LOLLI / ARA	37	1
18/04/15	ORANGE PIDE MÁS CONDICIONES A LA COMPRA DE CANAL+ / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	38	1
19/04/15	UN PERIODISTA LLAMADO NÉSTOR LUJAN / LA RAZON (ED. CATALUÑA)	39	1
19/04/15	CADDY ADZUBA: «LA VIOLENCIA SEXUAL ES UN ARMA DE GUERRA» / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	40	1
19/04/15	POLÉMICAS BAJO LA ALFOMBRA DE TVE / EL PAIS (ED. NACIONAL)	41	1
19/04/15	¿ESPANYA SURT DE LA CRISI AMB TARGETA NEGRA" ENRIC JULIANA, PERIODISTA, PUBLICA 'TARJETA NEGRA' / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	42	1
19/04/15	CALDRÀ UNA MOTXILLA. DEFENSOR DEL LECTOR Pep Collelldemont / EL PUNT AVUI	43	1
19/04/15	DE SANT JORDI A LES ELECCIONS: LES 30 CITES DE L'ARA / ARA	44	2

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
19/04/15	UN GAT PERICH REIVINDICATIU / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	46	1
19/04/15	UNIVISIÓ TANCA EL XOU DE VARIETATS DE MÉS DURADA DESPRÉS DE 53 ANYS / ARA	47	1
19/04/15	MÁS CANALES, POR CARLOS BOYERO / EL PAIS (ED. NACIONAL)	48	1
19/04/15	LA TELEVISIÓ AUSTRIACA PARLA DE LES ACUSACIONS DE MANIPULACIÓ A TVE / ARA	49	1
19/04/15	ALONSO PERDONA LA PERIODISTA QUE EL VA INSULTAR A TWITTER / ARA	50	1
19/04/15	SIETE AÑOS DE CÁRCEL PARA UNA PERIODISTA CHINA POR ¿REVELAR SECRETOS DE ESTADO" A OCCIDENTE / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	51	1
20/04/15	VLADIMIR DE SEMIR, DIVULGADOR CIENTIFICO: "EL PRIMER DIVULGADOR CIENTÍFIC VA SER GALILEU" / ARA	52	1
20/04/15	EL FOTÒGRAF DELS MAGATZEMS DE VI / DIARI DE TARRAGONA	53	1
20/04/15	EL «ESCRACHISTA DE ALCACHOFA» / ABC (EDICION NACIONAL)	54	1
20/04/15	La alargada sombra de las viñetas de Perich / EL FARO DE CEUTA	55	1
20/04/15	Juan Ramón Lucas: «EN AQUEST OFICI SEMPRES HAS DE TENER LA MALETA PREPARADA» / EL PERIODICO CAT (ED. CAT)	56	1
20/04/15	LUIS DEL OLMO REPASA SUS 50 AÑOS EN LAS ONDAS / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	57	1
20/04/15	RATO Y LA 'PENA DEL TELEDIARIO' / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	58	1
20/04/15	PROPAGANDA TRIAS NO CAMBIARÁ SU AGENDA PESE A LA REGAÑINA DE LA JUNTA ELECTORAL / ABC (EDICION CATALUÑA)	59	1
20/04/15	CUATRO TAMBE FARÀ REPORTATGES D'INVESTIGACIÓ / ARA	60	1
20/04/15	GOOGLE SEGMENTARÁ MÁS LA PUBLICIDAD / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	61	1
20/04/15	CUMPLEAÑOS CON LA 'FAMILIA' DE MEDIAPRO / EXPANSION (CATALUÑA)	62	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

L'agrupació d'emissores municipals Ona Bages es presenta avui a Sant Benet

REDACCIÓ | MANRESA

■ Ona Bages fa la seva presentació en públic avui, a les 6 de la tarda, al monestir de Sant Benet de Bages. L'acte l'organitza la cooperativa de treball que s'ha constituït per donar forma a la iniciativa, formada per professionals i col·laboradors de Ràdio Sallent, Ràdio Sant Fruitós, Ràdio Santpedor i Ràdio 010, de Santa Maria d'Oló.

A l'acte es presentaran els nous continguts que s'emetràn a partir de dissabte a les emissores municipals sota la marca conjunta d'Ona Bages -i d'Ona Moianès en les que formen part de la nova comarca. També hi haurà els parlaments del president de la delega-

ció del Col·legi de Periodistes a la Catalunya Central, Gonçal Mazcuñán; dels quatre alcaldes que s'han compromès amb el projecte: Ramon Vilar, de Santa Maria d'Oló, David Saldoni, de Sallent, Laura Vilagrà, de Santpedor, i Joan Carles Batanés, de Sant Fruitós de Bages; i finalment el del secretari de Comunicació del Govern de la Generalitat, Josep Martí.

Marc Martínez Amat, president de la cooperativa del projecte, introduirà la xerrada que hi farà el director de RAC1, Eduard Pujol, amb el títol «La ràdio al segle XXI». L'acte es complementarà amb les actuacions dels cantautors bagencs Damià Olivella i Anaïs Vila.

Quatre emissores creen Ona Bages-Ona Moianès

► Sant Benet de Bages va veure néixer ahir un nou projecte periodístic a partir de ràdios locals per donar més qualitat i professionalitat

ENRIC BADIA | SANT BENET DE BAGES

■ Ona Bages-Moianès ja està en dansa. Ahir al vespre es va presentar públicament. Comença com un projecte de col·laboració de les emissores locals de Santpedor, Sallent, Santa Maria d'Oló i Sant Fruitós, municipi que ahir va fer d'amfitrió de la presentació. Aquest «bateig» del nou projecte periodístic, com el va definir Josep Martí, secretari de Comunicació de la Generalitat, va tenir l'assistència d'un centenar de persones i la presència del mateix Martí, de Gonçal Mazcuñán, president de la

Demarcació a la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes, i del director de Rac1, el martorellenc Eduard Pujol, que va tancar les intervencions. També els alcaldes o regidors responsables de comunicació dels municipis van intervenir per encoratjar els joves periodistes que inicien aquest projecte.

Per fer possible formalment la iniciativa s'ha constituït una cooperativa sense ànim de lucre, que té com a ideari dur a terme un projecte de professionalització de la informació de les emissores municipals,

amb la idea de compartir continguts i impulsar nous productes de ràdio. La cooperativa neix amb 13 membres que són professionals i col·laboradors d'aquestes emissores.

El periodista santpedorenc Marc Martínez Amat va explicar ahir que es tractava d'una oportunitat per arribar a més públic, una oportunitat per als joves que en aquests moments de crisi han vist com trobaven les portes barrades per accedir al mercat laboral, i una oportunitat per als ajuntaments de disposar d'un servei de més qualitat.

Marc Martínez Amat en el moment de la presentació

L'Ajuntament posa en marxa una campanya per informar del POUM

El personal del consistori farà atenció personalitzada i també es portaran a terme diferents actes

REDACCIÓ | MANRESA

■ L'Ajuntament de Manresa ha posat en marxa una campanya informativa del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) de Manresa coincidint amb l'obertura del període d'al·legacions. La campanya es desenvoluparà en diversos eixos. Per una banda hi haurà una atenció personalitzada per a totes les persones que tinguin dubtes concrets i, per l'altra, es por-

taran a terme diferents actes adreçats a públics nombrosos.

Els ciutadans interessats a fer consultes o rebre'n informació detallada seran atesos a l'Oficina del Pla al carrer d'Amigant amb cita prèvia. També poden consultar el POUM a través de la pàgina web de l'Ajuntament de Manresa. Les al·legacions també es poden fer de forma presencial o través d'Internet.

D'altra banda, per facilitar la informació i el coneixement del nou POUM de Manresa entre la ciutadania està previst fer dues sessions informatives obertes al públic i exposicions a diversos espais de la ciutat que permetran conè-

xer els principals aspectes del nou pla d'ordenació.

La primera sessió informativa, que es farà en col·laboració amb la Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya i Regió7, tindrà lloc el 22 d'abril a un quart de nou del vespre a l'auditori del Conservatori Municipal de Música de Manresa.

En aquest acte, el regidor d'Urbanisme i Paisatge, Ramon Bacardit, i l'equip redactor del POUM oferiran una presentació de les línies bàsiques del nou pla i respondran les qüestions que puguin plantejar representants d'entitats i associacions de la ciutat com la Cambra de Comerç i Indústria

El Col·legi de Periodistes i Regió7 organitzen un acte amb la intervenció del regidor d'Urbanisme, Ramon Bacardit

Hi haurà dues exposicions, una a la mateixa oficina del POUM i una altra a la sala de la Plana de l'Om

Els ciutadans que vulguin presentar al·legacions ho poden fer de forma presencial o al web de l'Ajuntament

de Manresa, la Delegació Bages-Berguedà del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya; PIMEC Catalunya Central; la Federació d'Associacions de Veïns de Manresa; UBIC de Manresa; l'Associació de Comerciants Sobrerroca, Plaça Major, Sant Miquel i voltants; Meandre i la PAHC Bages.

La segona, organitzada conjuntament amb la delegació Bages-Berguedà del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, es farà el 27 d'abril a les 7 de la tarda a l'auditori de la Cambra Oficial de Comerç i Indústria de Manresa.

Pel que fa a les exposicions, a banda de la que hi haurà a l'Oficina del POUM de forma permanent durant els tres mesos d'exposició pública, es presentarà una adreçada al gran públic a la sala de la Plana de l'Om, que es podrà visitar del 23 d'abril fins a mitjans de maig. Posteriorment, se'n faran dues exposicions més al Casal de les Escodines -del dia 11 al 22 de maig- i a l'Ateneu les Bases -del 25 de maig al 5 de juny.

És previst que s'estableixin altres canals d'informació, consulta i participació que s'aniran anunciant amb antelació per fomentar la participació ciutadana en el debat del POUM.

EL 9 NOU

Divendres EL 9 NOU va publicar una carta de Narcís Suriñach titulada "Amb tots els respectes, senyor Cruanyes", en què mostrava la seva contrarietat perquè el director del TN Vespre hagués anunciat que ell i el seu marit havien adoptat un nen, per la seva condició d'homosexuals. A mitja tarda van començar a ploure crítiques a través de les xarxes socials i des d'alguns mitjans, no només contra Suriñach, sinó també contra EL 9 NOU per haver publicat la carta. Dubtar de la línia editorial d'aquest periòdic en assumptes tan seriosos com els que comentem hauria de ser simplement impossible.

Respecte a totes les formes de família

Però hem vist com alguns destacats polítics osonencs s'han afanyat a abraonar-se contra EL 9 NOU, sense tenir en compte la trajectòria d'aquest periòdic, que ha demostrat a bastament la seva sensibilitat per col·lectius que no sempre compten amb la comprensió del conjunt de la societat.

No cal dir que EL 9 NOU no està d'acord amb el que planteja el lector en la seva carta al director. Com tampoc ho està en moltes altres

ocasions en què hi ha cartes que no només van en la línia contrària del que defensa editorialment el periòdic, sinó que fins i tot l'ataquen. Però per respecte als lectors que s'adrecen al periòdic, les cartes es publiquen, sense cap tipus de rèplica per part del diari.

Que hi ha gent que pensa el mateix que Narcís Suriñach és evident. Només cal anar als bars, a les botigues i als carrers per adonar-se'n. Per tant, aquesta opinió,

molt criticable des del nostre punt de vista, és una realitat social, que podem ignorar-la, però que existeix.

Els límits de la llibertat d'expressió és un debat que fa anys que manté la professió periodística i EL 9 NOU ha participat en molts fòrums per tal de trobar-ne el punt just. Va formar part del grup de diaris que van redactar el Codi Deontològic de la Profesió Periodística i en la creació del Consell de la Informació de Catalunya,

que vetlla per l'autoregulació dels continguts periodístics.

Des de Talcomsom saben perfectament quina és la línia editorial d'EL 9 NOU i en aquest cas no haurien d'haver dubtat de la posició del periòdic, perquè el problema no és haver publicat la carta sinó constatar que hi ha gent que pensa com Narcís Suriñach.

La publicació de la carta pot ser criticable i, naturalment, ens sap greu que hagi pogut ferir sentiments, començant pel mateix Toni Cruanyes, que ha actuat amb tota naturalitat anunciant que havien adoptat un fill. Des d'EL 9 NOU no podem fer res més que lamentar el malestar que ha ocasionat la publicació de la carta.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Nace la primera revista digital dedicada a la información socioeconómica valenciana

El próximo 24 de abril verá la luz 'elEconomista Comunitat Valenciana', de periodicidad mensual

elEconomista VALENCIA.

elEconomista da un paso más en su estrategia de innovación editorial con el lanzamiento, el 24 de abril, de *elEconomista Comunitat Valenciana*, la primera revista digital especializada en información socioeconómica en el ámbito de esta comunidad autónoma. Se publicará el último viernes de cada mes.

La nueva revista refuerza la oferta informativa ofrecida por el diario de Editorial Ecoprensa, complementando a la web autonómica, www.eleconomista.es/valenciana, operativa desde hace más de tres años. Tiene un formato digital apaisado, ideal para leer en tabletas, ordenadores y móviles, de manera que es accesible en cualquier momento y lugar.

Punto de encuentro y reflexión
elEconomista Comunitat Valenciana nace con la vocación de convertirse en un punto de encuentro y reflexión sobre el mundo económico de la región, en todas sus facetas. Se trata de dar un paso más allá en el análisis de la realidad y los retos de la comunidad, diseccionando los puntos fuertes y débiles y las oportunidades de desarrollo del tejido empresarial valenciano.

En esta línea, se expondrán casos reales de estrategias de éxito de empresas de los diferentes sectores de actividad de la región, así como las opiniones de expertos en diferentes materias básicas para reforzar la competitividad de la industria valenciana. Cada mes se incluirá una entrevista en profundidad con uno de los protagonistas de la actualidad económica de la comunidad autónoma.

Asimismo, se dará visibilidad a iniciativas de emprendedores y creativos valencianos.

El primer número de *elEconomista*

- Descubre lo que contiene 'elEconomista Comunitat Valenciana'**
- 1 PORTADA:** se recogen las informaciones más relevantes del número.
 - 2 EDITORIAL:** marcará la línea de opinión fijada por el consejo editorial y será un reflejo del día a día en la Comunitat Valenciana.
 - 3 LA IMAGEN:** representativa de la actualidad de la región, con explicación de los motivos de su elección.
 - 4 A FONDO:** reportajes o análisis en profundidad, de temas de plena actualidad informativa, que será el contenido principal de la revista.
 - 5 ENTREVISTA:** con un personaje de reconocida trayectoria o prestigio en el mundo económico o empresarial de la región.
 - 6 INNOVACIÓN:** proyectos referentes en innovación, desarrollo e investigación.
 - 7 DISEÑO:** retratos de profesionales que con sus creaciones marcan tendencia.
 - 8 ESTRATEGIA:** historias y estrategias de éxito de empresas y empresarios de los diferentes sectores de actividad de la región.
 - 9 LA REGIÓN EN EL MUNDO:** compañías que han traspasado fronteras a la conquista de nuevos mercados, incluyendo un análisis de la posibilidad de inversión en un país.
 - 10 'RONDA DE FINANCIACIÓN':** presentación de proyectos emprendedores que buscan apoyo para despegar o crecer.
 - 11 ECONOMÍA SOCIAL:** Reportajes sobre economía social y solidaria y RSC.
 - 12 ESPEJO PÚBLICO:** análisis de iniciativas y proyectos del sector público y de experiencias de cooperación público-privada.
 - 13 ACTUALIDAD:** otras noticias y fotonoticias sobre otros temas de la actualidad económica y empresarial de la Comunitat Valenciana.
 - 14 TRIBUNAS:** Artículos de opinión de expertos en diferentes áreas de interés económico y empresarial.
 - 14 CAFÉ DE CONTRA':** charla distendida con un protagonista de la actualidad económica de la región.

ta Comunitat Valenciana viene marcado por las próximas elecciones municipales y autonómicas. El inicio de una nueva legislatura y las señales de cambio del ciclo económico dibujan un nuevo escenario. El empresariado de la región reflexiona sobre la situación actual y el marco deseable hacia el que avanzar, y formula sus propuestas y exi-

gencias para conseguirlo, independientemente de cuál sea la fuerza política encargada de formar el nuevo gobierno.

Se recogen también casos como los del Instituto Valenciano de Infertilidad (IVI), SanLucar o Fermax, que demuestran que, incluso en los momentos más complicados, una buena estrategia permite crecer y ser referente, tanto a nivel nacional como internacional.

Ejemplos para jóvenes emprendedores y creativos que están dando sus primeros pasos, como My Pick Box y Mr. Simon.

La economía social y la responsabilidad social corporativa tendrán su espacio propio en *elEconomista Comunitat Valenciana*. La plataforma valenciana Nitúa nos demuestra, en el primer número, que la inversión en medidas sociales y medioambientales tiene retornos positivos en el balance de las empresas.

Las iniciativas e inversiones públicas también serán objeto de análisis. Empezamos con los fondos de la Generalitat Valenciana aún comprometidos con los equipos de fútbol de la región.

El Síndic de Comptes de la Generalitat Valenciana, Rafael Vicente Queralt, nos da su visión en la primera entrevista.

La publicación está dirigida por Olivia Fontanillo, delegada de *elEconomista* en la Comunidad Valenciana, y las imágenes corren a cargo de Guillermo Lucas. En el primer número de la revista ha participado Javier Alfonso, anterior responsable de la delegación.

Fácil acceso y gratuita

Para acceder a la revista, sólo tendrá que entrar desde su ordenador,

'eE Comunitat Valenciana' se distribuirá todos los meses, gratis y por correo electrónico

iPad, iPhone o dispositivo Android en el quiosco de elEconomista.es (www.elEconomista.es/kiosco), donde podrá descargársela de forma gratuita o a través de las apps. También tendrá acceso directo en el portal www.eleconomista.es/valenciana.

Si lo prefiere, podrá registrarse con una cuenta de correo electrónico y, de esta manera, recibir cada nuevo número de la revista cómodamente por email.

SECTOR TRES NUEVOS CANALES EN ALTA DEFINICIÓN Y OTROS TRES EN CALIDAD ESTÁNDAR

EL GOBIERNO TOMA EL MANDO DE LA TV CON OTRO CONCURSO TDT

El Ejecutivo aprueba la concesión de seis nuevos canales, pero los grupos con licencia piden que se aclare si se cerrarán otros ocho

EDUARDO FERNÁNDEZ MADRID

La televisión gana canales, pero no estabilidad. El Gobierno ha convocado un concurso para la adjudicación de seis nuevas licencias de TDT, sin haber blindado en modo alguno las ocho cadenas que permanecen en la cuerda floja a la espera de una sentencia del Tribunal Supremo, que ya determinó el cierre de otras nueve. Ayer, la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría anunció la aprobación de las bases de un concurso que contempla la concesión de tres nuevos canales en alta definición (HD) y otros tres en calidad estándar (SD). El comunicado en la rueda de prensa posterior al Consejo de Ministros encontró respuesta rápida, unificada y rotunda de las principales cadenas privadas, a través de Uteca: «El Gobierno intensifica su hostigamiento a la televisión en abierto». A juicio de la patronal, el concurso obvia «el principal riesgo para telespectadores e industria audiovisual: el cierre de otros ocho canales de TDT».

Distintas fuentes consultadas por EL MUNDO recuerdan que las cadenas privadas han insistido al Gobierno en que la prioridad para sus negocios no es la adjudicación de nuevas licencias, sino la garantía de que se mantengan las actuales, un blindaje que podría conseguirse mediante un Real Decreto Ley. Así lo han solicitado los grandes grupos privados, por separado y unidos a través de Uteca; tanto a la vicepresidenta como al ministro del ramo, José Manuel Soria; así como a la secretaria de Estado de Comunicación, Carmen Martínez Castro.

El Gobierno ha desoído esas peticiones. No sólo eso: el Ejecutivo adquiere este año de elecciones un poder adicional frente a los operadores de televisión. Éstos desarrollarán sus negocios –y sus líneas informativa y editorial– mientras se mantienen a la espera de una posible adjudicación de licencias. La resolución del concurso por parte del Consejo de Ministros se producirá en un plazo de seis meses desde la publicación en el BOE en los próximos días; es decir, el Gobierno otorgaría o no

La vicepresidenta del Gobierno, Soraya Sáenz de Santamaría, ante diferentes cámaras de televisión. EFE

LA PATRONAL UTECA PIDIÓ AL GOBIERNO QUE BLINDARA OCHO CANALES PENDIENTES DE OTRA SENTENCIA DEL SUPREMO

MEDIASET, NET TV, ATRESMEDIA, VEO TV, 13 TV, MEDIAPRO Y SECUOYA BARAJAN PRESENTAR OFERTA AL NUEVO CONCURSO

los canales poco antes de las elecciones generales previstas para noviembre o diciembre.

Además, las fuentes del sector consultadas por EL MUNDO admiten otra amenaza sobre los principales grupos de televisión: la entrada de nuevos competidores, tanto españoles con extranjeros, estos últimos con unas limitaciones accionariales. El periodo para la presentación de ofertas finaliza el próximo 28 de mayo –cada licitador podrá optar a un má-

ximo de dos licencias, una para HD y otra para SD–.

Los cuatro operadores con licencias privadas de ámbito estatal, según ha podido saber este diario, tienen intenciones de presentarse al concurso: Mediaset, Atresmedia, Net TV y Veo TV (del grupo de EL MUNDO). Así ocurre también con Mediapro –lo ha manifestado su responsable Jaume Roures–, y también con el Grupo Secuoya, tal y como ha podido saber este periódico. 13 TV reconoce que optará a una licencia en HD y a otra en SD.

Los ciudadanos podrían recibir los seis nuevos canales sin necesidad de adaptar sus equipos de televisión o antenas, tal y como aseguró Sáenz de Santamaría.

Para explicar este concurso hay que remontarse a noviembre de 2012, cuando el Tribunal Supremo estimó parcialmente un recurso presentado por la empresa Infraestructuras y Gestión 2002, por lo que declaró nulo el reparto de canales a los operadores nacionales. Como consecuencia, se invalidaba el acuerdo del Consejo de Ministros presidido por José Luis Rodríguez Zapatero por el que se concedieron canales adicionales sin concurso, el 16 de ju-

lio de 2010. El Alto Tribunal entiende que no se cumplió la Ley Audiovisual, que obliga a realizar concurso y había entrado en vigor en mayo de 2010, es decir, dos meses antes.

El actual Gobierno de Mariano Rajoy ha aplicado de momento una sentencia del Supremo y ha abierto el concurso, a pesar de que las televisiones consideran que no deberían tener que cerrar sus negocios por un error del Ejecutivo anterior. Los operadores ya

han solicitado indemnizaciones millonarias por el cierre de nueve cadenas, mientras aguardan nuevos pronunciamientos del Supremo por los que Mediaset podría perder cuatro canales, Atresmedia, dos; Net TV, uno; y Veo TV, uno. Mediaset engloba actualmente seis canales; Atresmedia, cinco –uno de ellos alquilado a Mediapro para GoIT–, Net TV, dos; y Veo TV, dos –uno de ellos alquilado a 13TV–.

Mirade|s

El periodisme cultural viu un moment de transformació, després d'haver protagonitzat un auge espectacular en els primers decennis de la democràcia espanyola. Santander ha acollit un congrés de professionals per discutir el moment actual de l'ofici. Brindem la crònica de la trobada, i oferim també una reflexió històrica sobre els que van poder ser els pares fundadors de la disciplina que avui informa sobre temes de creació i cultura

Present, futur i passat del periodisme cultural

ANTONIO ITURBE

A tothom li sembla molt lògic que se celebri congressos de veterinaris, astròlegs o sexadors de pollastres, però que es reunixin els professionals del periodisme sona estrany. La manca de costum. Els periodistes es passen la vida dient com funciona el món, però els hi costa horrors aturar-se 48 hores a reflexionar sobre com funciona el seu propi taller.

Finalment ha estat la Fundació Santillana i, sobretot, l'afany del seu director, Basilio Baltasar, qui va aconseguir arrossegar en el seu entusiasme la Fundació Botín i la Universitat Menéndez Pelayo per aplegar durant dos dies mig centenar de periodistes al Palau de la Magdalena.

Una vegada resoltes les benvingudes institucionals, Baltasar va prémer l'accelerador. Va afirmar en aquell marc tan incomparable que tenim un govern que ha posat en marxa una campanya a favor de la masturbació: "Han posat l'IVA del teatre al 21% i el de les revistes porno al 4%". Va demanar per a Espanya el model d'excepció cultural francès. Es va saber després que el ministre d'Educació, Cultura, Esport i Toros, José Ignacio Wert, era a Santander, però per la Menéndez Pelayo no va aparèixer, no fos cas que se li enganxés alguna cosa. Rumors no confirmats parlen d'un compromís ineludible amb un tast de sobaos (pasiegos). De tora manera, WERT va estar presidint totes les sessions del congrés des del cartell enginyosament dissenyat per l'organització per assegurar-se la presència de l'autoritat: la franja de teclat que apareix en la imatge del cartell mostrava justament les tecles W-E-R-T. El congrés arrencava ja amb una primera victòria: enfront del pessimisme, sentit de l'humor.

Cinquanta professionals de trinxeres ben diferents parlant durant setze hores va donar per a molt: moments emocionals, rialles, un parell de picabaralles, passió i també alguna becaina.

L'ampolla mig plena o mig buida?

La metàfora va donar molt de si. Mig plena la va veure, per exemple, Xavi Ayén (*La Vanguardia*): "La norma que una bona notícia no és notícia no regeix a la nostra secció", encara que va advertir que "mai no s'ha de deixar d'inserir esperit crític a la informació". Guillermo Busutil, veterà tot terreny actualment director de la revista *Mercurio*, va afirmar que més que d'ampolla era de petaca i que "la cultura és una manera de mirar la realitat i traduir-la". Olga García, directora de la ràdio digital *El Extrarradio*, es va situar a la perifèria de la perifèria i va dir que ells no tenien ni per a ampolla, que bevien aigua de l'aixeta.

Mig buida la va veure Martín Caparrós: "Molt periodisme passiu a les seccions de cultura". Va afirmar que "no es poden conformar els periodistes amb ser simples receptors. La coartada és que com que la cultura és bona, difondre-la és bo. Imagineu que a la secció de Política animessin la gent a anar als mítings. Seria un disbarat!".

Peio Riaño (*El Confidencial*): "Jo veig l'ampolla a un quart". Va lamentar que "les seccions de cultura viuen atrapades pel màrqueting i confonen promoció amb informació. Un periodista no és un aparadorista. Hem de mossegar més i llepar-nos menys els dits".

Els sabers del periodista cultural

Sergi Dòria (*ABC/Catalunya*) va reclamar el coneixement per al ma-

les frases

"Cal exigir a les televisions privades quotes per a espais de cultura, perquè les freqüències són un espai públic" **Òscar López**

"El periodisme ja no és informar sinó explicar" **Borja Hermoso**

"Hem estirat tant el terme cultura que l'hem deixat flàccid" **Angélica Tanarro**

"Els periodistes culturals som una mica friquis. Això no és ofici, és biografia" **Eva Díaz Pérez**

"No som mediadors, sinó denunciadors. Venim a explicar notícies. Aquest ofici és un servei públic" **Peio H. Riaño**

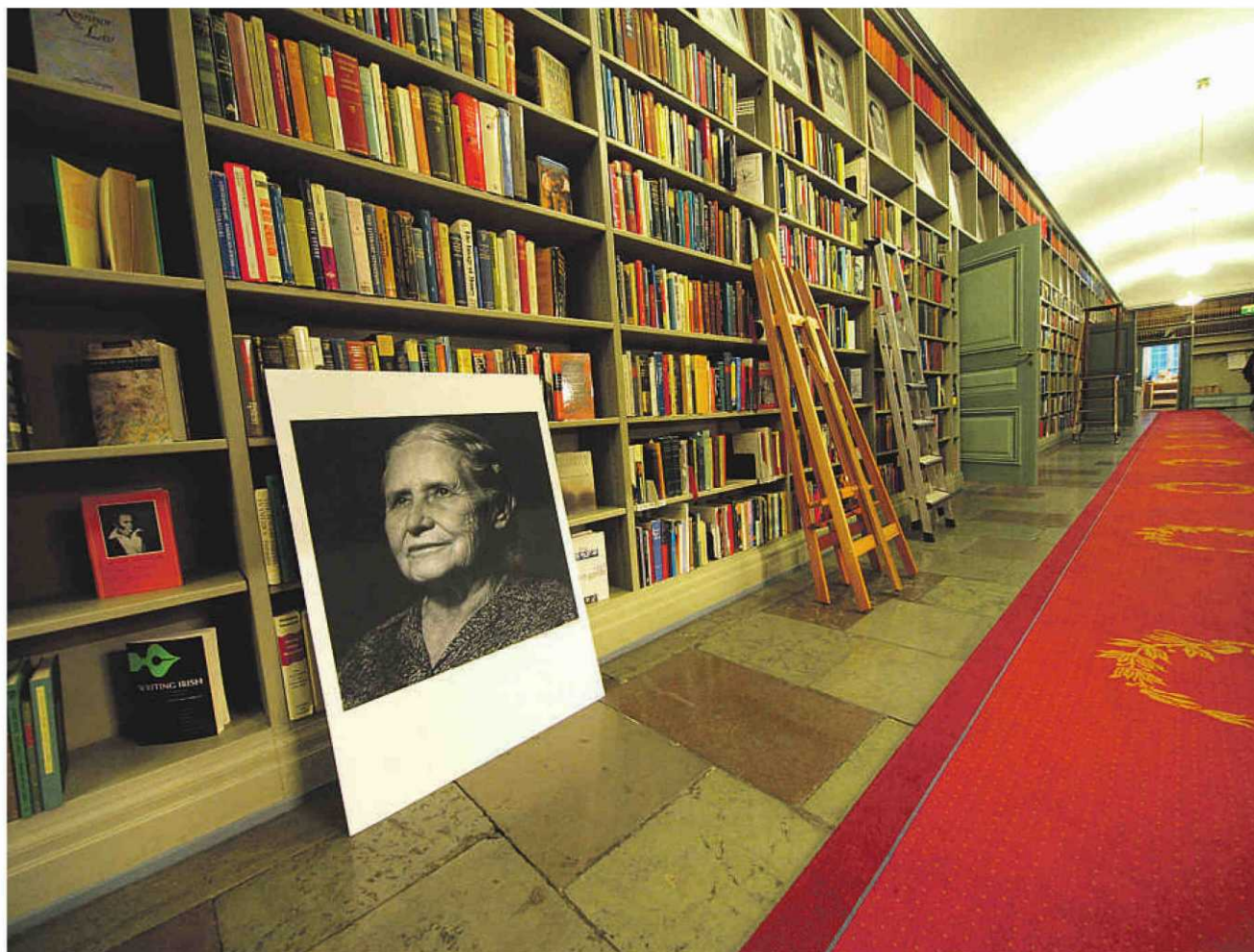
"Vaig fer de polític en la política cultural i vaig provar de vendre fum" **Jordi Martí**

neig de l'ofici. Va explicar alguns desastres quotidians, com el becari que per impressionar-lo va introduir una llatina en el seu text, fent menció al *quid* de la qüestió... "El problema és que va escriure *kit*. Li vaig dir que els únics *kits* que coneixia eren els d'Ikea". I des de *Claves de la Razón Práctica*, Nuria Claver estava segura que "només ens salvarà l'excel·lència". "L'amenitat no és incompatible amb l'erudició", va apuntar Eva Díaz Pérez.

Observador o transformador de la realitat?

Guillermo Balbona (*Diario Montañés*) va reclamar per al periodista "el paper d'agitador". Va explicar que Santander semblava *The walking dead*: vas trepitjant cadàvers de periodistes. I va posar un exemple de com abordar els temes: "Al meu diari hi ha un suplement gastronòmic de 24 pàgines... però a veure si han explicat com és un menú de cuina creativa als menjadors socials". Antonio Lucas (*El Mundo*) ho veia des d'un altre angle: "El periodisme no és un servei públic sinó un negoci on s'han guanyat diners i alguns vivim molt bé". I va afegir que "aquí ningú no ve a canviar el món, però si que intentem combatre la indiferència".

Borja Casani (*El Estado Mental*), després de fer-se una pregunta filosòfica --"Per què apareix tot el temps als telenotícies Rihanna? Tindran algun tipus de *royalty*?"-- va opinar que la funció de la cultura no és transformar el món sinó interpretar-lo. I recorrent a Josep Maria Esquirol (que devia haver recorregut a André Gide) va deixar establert un dels leïtmotiv del congrés: "La profunditat es troba en les esquerdes de la superfície". Aquí és on els periodistes furguem. O hauriem de fer-ho.

És lícit que un crític pugui ser amic de l'autor criticat?

Una taula moderada per Juan Cruz (*El País*) pot ser qualsevol cosa menys avorrida. Hi havia un crític, espècimen d'una altra espècie zoològica, el catedràtic de sociologia Bernabé Sarabia, un erudit simpàtic i despentinat que va explicar que "l'objectivitat només existeix en la física i una mica en la biologia. Ni tan sols en les matemàtiques, amb uns axiomes que no poden demostrar-se". Sarabia es va girar molt seriós i li va fer una revelació a Juan Cruz:

—Hi ha crítiques que no es llegeixen els llibres sencers.

—No em diguis.

La cosa va pujar en graus Fahrenheit en el debat de si era convenient que un crític que coneixia l'autor pogués fer la crítica de la se-

va obra. Sergio Vila-Sanjuán (*La Vanguardia*) va opinar que no es pot aplicar el sistema nord-americà de separar crítics i amics perquè aquí el món cultural és molt petit "i el màxim expert en l'obra d'un autor sol conèixer sempre l'autor".

El periodista cultural és un contador d'històries que no pretén modificar el món sinó interpretar-lo; i combatre la indiferència

Des de la taula, Berna González Harbour va discrepar: "Cal ser curós amb els amiguismes". Va prendre la paraula Antón Castro (*Heraldo de Aragón*), probablement el periodista més encantador de tota la Península Ibèrica, i amb dolçor va ficar el dit a l'ull: la crítica a *Babelia/El País* de l'última novel·la de Pérez-Reverte l'havien encarregat

a Darío Villanueva, que era fins i tot personatge del llibre. Cruz va afirmar que havia estat idea seva perquè la novel·la va sobre la Real Academia i va pensar que un director de la RAE era el personatge idoni per valorar-la. En una taula pos-

terior es va afegir al debat Antonio Lucas: "Em diverteix escriure dels meus amics, no crec en la puresa de la raça, prefereixo la bastardia".

En què consisteix ser periodista cultural

Toni Puntí (TV3) va arribar a Santander amb cara d'astronauta, potser per l'anunci a la cadena pública

que convertiran el que queda del seu programa *Ànima* en càpsules. Va explicar que en una reunió amb directius li van dir que el que calia fer era vendre entrades... "Jo no veng res, al públic li explico històries". TV3 disgrega la seva *Ànima*.

Marta Peirano (*Eldiario.es*), després d'assenyalar que els administradors de pàgines web porno són els que van inventar el *pay per click*, creu que "el periodisme només de pal és destructiu" i se'n va del costat de Marco Polo: "Ajudar a trobar en l'infern el que no és infern".

"Periodisme és publicar el que no volen que publicis, la resta són relacions públiques", va afirmar Xesús Fraga (*La Voz de Galicia*). Per la seva banda, Valerie Miles (*Granta*), des del punt de vista d'una revista de grans cròniques >

Passadís de la biblioteca de la Reial Acadèmia Sueca, entitat que atorga els premis Nobel. Un santuari del periodisme cultural
KIM MANRESA / ARXIU

> i reportatges, va afirmar que “som testimonis de la imaginació”. I Carles Foguet (*Jot Down*) va explicar que el seu mitjà “és neutral però no volem que els nostres autors ho siguin, volem que s'apassionin amb el que escriuen, a favor o en contra”. Per cert, coses de la vida, va revelar que l'article més llegit de la seva publicació és un sobre sexe amb pops.

Cultura i educació, una conjura necessària

César Coca (*El Correo Español. El Pueblo Vasco*) va denunciar que “el deteriorament del sistema educatiu espanyol és tan brutal que ens quedarem sense públic”. El fundador de la revista *Ajoblanco*, Pepe Ribas, va apuntar que “hi ha interessos contraris a que la gent sigui culta”. I Manuel Pedraz (RNE) va demanar un debat sobre l'ensenyament del periodisme cultural a les universitats i va considerar “una

Hi va haver crítiques al ministre de Cultura, i el seu cognom va ser sotmès a una curiosa relectura

aberració viure en un país sense un ministeri específic de Cultura i en una comunitat sense una conselleria de Cultura. I si, a més, a qui posen sap una mica de cultura... ja seria fabulós”.

Moments estel·lars

Hi va haver un record per a dos grans periodistes desapareguts molt recentment: Xavier Vinader i Margarita Rivière.

La premi nacional de Periodisme Cultural Ana Borderas, una meravellosa bèstia radiofònica, va ser sorprenentment acomiadada fa dos mesos de la Cadena SER. Olga García, d'*El Extrarradio*, es va aixecar entre el públic i va dir que “tothom qui estima la ràdio estima Ana Borderas”. Hi va haver la més emotiva ovació del congrés.

El millor relat, amb una passió irònica, va ser el de la subdirectora d'*El Extrarradio*, María Jesús Espinosa de los Monteros. Quan treballava en una ràdio convencional (ella no ho va dir, però ho dic jo, la Cope) feia un cop al mes una tertúlia literària de quinze minuts. Un dia el seu cap la va cridar al despatx i li va dir que es feia massa llarga, que millor ocupaven aquell temps a organitzar un concurs d'alliols. Es va adonar que no era un lloc per a ella, però a l'emissora encara se'n van adonar abans perquè de seguida va ser acomiadada.

I el més extraordinari: els joves estudiants que es van pagar un bitllet d'avió i es van gastar uns diners dels que no devien d'anar sobrats per ser allà per escoltar i participar. La seva passió és el futur del periodisme. |

El Gobierno saca a concurso seis nuevos canales de televisión

Valorará el pluralismo y los contenidos de calidad y se fallará antes de noviembre

ROSARIO G. GÓMEZ
Madrid

El mapa audiovisual español contará a finales de año con nuevos actores: seis canales de televisión en abierto de cobertura nacional (tres en alta definición y otros tres en tecnología estándar) que se otorgarán por concurso público en un plazo máximo de seis meses. La evaluación de las ofertas se producirá, previsiblemente, poco antes de que celebren las elecciones generales. El PP ya otorgó un importante paquete de licencias de radio digital dos días antes de los comicios legislativos de 2000.

El concurso de la TDT viene a cubrir el hueco que dejaron los nueve canales anulados por el Tribunal Supremo en diciembre de 2012, precisamente por haber sido adjudicados sin que mediara concurso. Las bases de la licitación de la nueva convocatoria fueron aprobadas ayer por el Consejo de Ministros y los dos grandes operadores, Mediaset (que explota seis televisiones, entre ellas Teletrece y Cuatro) y Atresmedia (dueña de Antena 3, La Sexta y otras dos emisoras) avanzaron su intención de presentarse. Ambos grupos mantienen una posición de hegemonía en el sector audiovisual. Acaparan el 58% de la audiencia de toda la televisión en abierto y más del 85% de la facturación publicitaria del sector, según datos de la consultora InfoAdex.

También I3 TV, canal en cuyo accionariado participa la Conferencia Episcopal y que actualmente emite a través de una frecuencia alquilada a Veo TV, aspira a obtener una de las licencias en juego. Otros operadores, como Real Madrid TV o Fox, podrían estar interesados en dar el salto a la televisión en abierto.

Cada licitador podrá optar a un máximo de dos licencias: una para la explotación de un canal en alta definición y otra para emitir en calidad estándar. Según los plazos marcados por el Ministerio de Industria, las ofertas deberán presentarse antes del 28 de mayo y la resolución por parte del Consejo de Ministros se producirá en un plazo máximo de seis meses a contar desde la fecha de publicación del concurso en BOE.

Industria ha avanzado que en el caso de los canales en calidad estándar se valorarán "los aspectos relativos a la expresión libre y pluralista de ideas y corrientes de opinión", mientras que en los de alta definición se tendrá en cuenta "la oferta de una programación que contenga contenidos de alta calidad". Hasta ahora, la implantación de la TDT en España ha primado la cantidad de ofertas antes que la calidad. Industria asegura que los nuevos canales contarán con una gran antenización desde el comienzo de sus emisiones tras

Un operario ajusta una antena en marzo para el segundo apagón analógico de abril de este año. / SANTI BURGOS

El nuevo mapa audiovisual

► **Canales en abierto.** El nuevo concurso convocado por el Gobierno adjudicará seis canales de televisión privados, en abierto y de cobertura nacional, que se unirán a los 14 que se pueden sintonizar en la actualidad. Además, TVE emite otros cinco canales públicos para toda España, a los que se unen los de ámbito autonómico y local.

► **Tecnología.** La mitad de los canales de nueva creación emitirán en alta definición, que ofrece una mayor calidad tanto de la imagen como del sonido. Esta tecnología ocupa mayor ancho de banda y es especialmente útil para las retransmisiones deportivas. Las otras tres licencias que saldrán a concurso emitirán

en tecnología estándar. Cada empresa podrá optar a un máximo de dos canales, uno en cada sistema.

► **Adjudicación.** El plazo para la presentación de las ofertas que opten a las nuevas licencias concluirá el próximo 28 de mayo, cuatro días después de las elecciones municipales y autonómicas. El Consejo de Ministros resolverá en un plazo máximo de seis meses desde que el concurso se publique en el BOE.

► **Valoraciones.** A la hora de valorar las ofertas se tendrá en cuenta aquellas que apuesten por la "expresión libre y pluralista de ideas y corrientes de opinión".

Tres licencias serán en alta definición y otras tantas en modalidad estándar

El sector está pendiente de una sentencia del Tribunal Supremo

el proceso de liberación del dividiendo digital, que concluyó el 31 de marzo pasado.

Los actuales operadores ven con recelo el nuevo concurso toda vez que el Gobierno no ha tenido en cuenta la posible anulación de otros ocho canales de TDT, cuya adjudicación ha sido recurrida ante el Supremo. "Ajeño a la realidad y necesidades

del sector, el Gobierno no enmienda sus propios errores en la atribución de canales producida tras el apagón analógico", sostiene Uteca, la entidad que defiende los intereses de los grupos privados.

En los últimos meses, los socios de Uteca no han ahorrado críticas hacia el Ejecutivo, al que acusan de "hostigar" a la televisión en abierto para beneficiar otras ofertas de pago. La convocatoria del nuevo concurso pone de manifiesto "el completo desconocimiento" del Gobierno hacia las necesidades del sector y además "persiste en el incumplimiento de los compromisos adquiridos con las televisiones en el proceso de transición a la TDT".

Recuerdan los operadores que la Administración asignó los ocho canales que están en entredicho en el Supremo para incentivar la migración del mo-

dulo analógico al digital. Uteca critica la "inseguridad jurídica" en la que se desenvuelve el sector audiovisual e insta del Ejecutivo a que adopte las medidas necesarias para solventar los "lamentables errores" en la tramitación legal de las licencias.

Infraestructuras y Gestión 2002, la empresa que llevó a los tribunales las concesiones de TDT, insistió ayer en que los concursos deben ser convocados y resueltos mediante procedimientos objetivos, transparentes y no discriminatorios. Si finalmente el Supremo anula las ocho frecuencias en conflicto, la TDT podría perder en un año 17 canales. Esta merma se vería parcialmente compensada por los seis que se avecinan, con los que Industria confía en fomentar el desarrollo de servicios digitales avanzados y "el impulso del aprendizaje de idiomas dirigidos a menores y/o jóvenes".

DÍGITS I ANDRÒMINES

ALBERT CUESTA

TWITTER: @ALBERTCUESTA

Els paquets que inclouen telefonia fixa, mòbil i accés a internet s'amplien amb connexions de fibra òptica i serveis de televisió

Així queden els 'tot en un' amb fibra i TV

Ja fa dos anys i mig que Telefónica va esvalotar el mercat espanyol de les telecomunicacions domèstiques amb les tarifes convergents Movistar Fusión, les primeres a incloure en una mateixa factura mensual els serveis de telefonia fixa i mòbil i els respectius accessos a internet. La modalitat proporcionava un estalvi substancial respecte a la contractació dels diversos serveis per separat, i les companyies rivals s'hi van afegir aviat per assegurar-se la fidelitat dels clients. L'èxit dels *tot en un* està demostrat: segons la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència (CNMC), a final del 2014 hi havia a l'Estat més de 5,8 milions de contractes de fix+mòbil+internet, als quals cal sumar 2,2 milions més que també inclouen serveis de televisió.

El panorama d'aquests paquets *tot en un* ha quedat relativament estabilitzat aquesta setmana amb la presentació de les tarifes Vodafone One, que es podran contractar a partir de dilluns. L'empresa ha consumat la seva conversió d'operadora mòbil en *teleco* integrada amb xarxa fixa pròpia, mitjançant l'absorció d'Ono, i és poc probable que aquest mercat canviï gaire fins que la Comissió Europea autoritzi la compra

de Jazztel per part d'Orange. A més, les empreses del ram ja han indicat que no tenen intenció de seguir abaixant els preus com han fet aquests anys, sinó més aviat el contrari, ni que sigui a canvi d'una millora de prestacions, des de la velocitat fins a la quantitat de minuts o de dades. Per això he comparat els paquets de *quaduple play* disponibles actualment, centrant-me en les modalitats que inclouen accés amb fibra òptica i servei de televisió, els dos detonants del canvi per a molts consumidors.

La taula resumeix les característiques de l'oferta més econòmica i la més completa de cada empresa; les quatre disposen també d'opcions a mig camí, però l'objectiu és reflectir el ventall d'opcions existents. Com que és habitual que cada membre d'una família tingui el seu telèfon, he calculat el cost suplementari que suposa afegir a la línia mòbil principal tres línies més amb les mateixes prestacions, i l'import anual total.

La mensualitat de les modalitats més bàsiques varia poc més de cinc euros entre la més barata i la més cara. Si que canvien les prestacions: la més generosa en trucades de fix a

Llegiu l'article amb enllaços

mòbil és Orange, que inclou 1.000 minuts fins i tot en el Canguro bàsic. Fora dels 550 minuts (només 50 en dia laborable) de Movistar, la resta d'opcions són més aviat justetes. En trucades des del mòbil hi ha menys diversitat: a totes les modalitats cares hi ha barra lliure, mentre que les bàsiques donen entre 100 i 200 minuts. Els SMS només són il·limitats a les tarifes cares de Vodafone One.

El servei de mòbil és compatible amb 4G allà on hi hagi cobertura, però les tres operadores amb xarxa pròpia disposen de 4G+, que duplica la velocitat màxima de connexió si el telèfon ho permet. La quantitat mensual de dades incloses és un factor important: l'estàndard ronda el gigabyte, però les opcions més cares n'inclouen dos, i Vodafone quatre. A l'altre extrem hi ha els 500 megabytes de Movistar i els de la segona línia de mòbil que Orange ofereix gratuïtament durant el primer any en totes les modalitats. Els preus de les línies mòbils addicionals també són semblants; Vodafone se'n desmarca perquè ofereix més dades –també té l'opció de 2 GB– i té una proposta interessant: per 17 euros al mes es poden com-

partir les dades entre totes les línies d'un mateix contracte.

En l'accés a internet amb fibra el preu determina la velocitat, que a diferència de les ADSL, és real. Les opcions més econòmiques són de 30 o 50 megabits per segon (Mbps) i les cares ofereixen 200 Mbps excepte Telefónica, que es queda en la meitat. Aquesta operadora i Jazztel tenen una opció més lenta i barata però l'he descartat perquè no és suficient per al servei de televisió. Només Orange i Jazztel ofereixen connexions simètriques, per enviar dades igual de ràpid que es reben.

L'aspecte que pot decantar la balança és el servei de televisió, i aquí destaquen Movistar i Vodafone, tant per la varietat de contingut com per les funcions avançades de programació i enregistrament de programes al núvol i l'accés multidispositiu. El sistema de Telefónica és força bo i té un excel·lent videoclub de sèries, però Vodafone té el sofisticat descodificador TiVo que ha heretat d'Ono i més canals disponibles en la modalitat econòmica. A més, com a promoció de llançament, Vodafone TV és gratuït fins a final d'any. Per triar entre aquests nous paquets *tot inclòs*, a més d'analitzar molt bé el nostre consum de telecomunicacions, cal examinar amb detall quina és la programació que ens interessa.

Les tarifes Vodafone One es podran contractar a partir de dilluns.

Condenada a siete años la periodista Gao Yu

Acusada de revelar secretos, la disidente denuncia «amenazas»

ISMAEL ARANA HONG KONG
ESPECIAL PARA EL MUNDO

Conocida por sus críticas e incisivas informaciones sobre la élite del Partido Comunista, la veterana reportera china Gao Yu fue condenada ayer por un tribunal pequinés a siete años de cárcel por «haber revelado secretos de Estado a medios extranjeros», acusación recurrente a la hora de encarcelar a periodistas en China.

Tras la lectura de la sentencia, que tuvo lugar entre fuertes medidas de seguridad, el abogado de la condenada, Shang Baojun, anunció su intención de recurrir. Shang también aprovechó ese momento para quejarse de que la confesión base para esta condena «fue obtenida bajo amenazas», una más de las «numerosas irregularidades» que se han registrado en este proceso.

Gao, de 71 años, defendió durante el juicio celebrado hace cinco meses su inocencia y relató cómo la declaración, en la que admitía su culpabilidad y que luego fue emitida por la televisión china CCTV, se realizó «en contra» de su voluntad «ante las amenazas» contra su hijo, que en aquellos momentos también estaba arrestado.

Desde un principio, sus abogados y partidarios han mantenido que la acusación vertida contra ella era «absurda», aún teniendo en cuenta la amplitud y vaguedad que el concepto «secreto de Estado» tiene en la legislación china, un apartado legal que ha sido utilizado en numerosas ocasiones para encarcelar a disidentes de acuerdo a la voluntad política del momento. Entre los secretos escamoteados a la opinión pública están el número de ejecuciones anuales, información sobre la contaminación o bases de datos con listados de empresas comerciales.

Pese a que las autoridades nunca han revelado cuál es la información confidencial que se supone filtró Gao, sus abogados sostienen que se trata del llamado «Documento nº 9», una circular interna del Partido en la que se plantea una ofensiva «contra las ideas políticas liberales» y en la

que se listan siete temas que deben ser erradicados del debate público, entre ellos «la democracia al estilo occidental» y «valores universales» como los derechos humanos o la libertad de expresión.

Sin embargo, empresas de comunicación como Mirror Media, que en su día publicaron esta directiva, han negado que fuera Gao Yu quien les proporcionara esta información.

La discolpa periodista fue detenida durante la oleada de arrestos que se produjo en el país asiático semanas antes de celebrarse el 25º aniversario de la masacre de Tiananmen hace ahora un año, una

destacó el investigador de Amnistía Internacional William Nee. Para él, esta sentencia se enmarca dentro del «peor ataque contra los activistas que se ha vivido en el país en más de una década», y se ajusta al patrón represivo auspiciado por Xi Jinping.

Ésta es la tercera vez que la reportera afronta una pena de cárcel, lugar donde ya ha pasado siete años de su vida. Gao fue arrestada por primera vez tras las protestas de Tiananmen en 1989, y fue liberada tras pasar 15 meses entre rejas. Más tarde, permaneció seis años en prisión acusada de revelar secretos de Estado en

Varios activistas protestan por la encarcelación de Gao Yu en Hong Kong. EFE

campaña que llevó a decenas de activistas y disidentes a la cárcel.

Su condena ha despertado una vez más la indignación internacional. Estados Unidos apeló a las autoridades chinas a ponerla en libertad inmediatamente. Numerosas organizaciones han protestado por lo que consideran unas leyes «imprecisas y arbitrarias que se utilizan como parte del ataque de las autoridades chinas a la libertad de expresión», tal y como

1993, aunque el Gobierno nunca ha facilitado detalles sobre el caso.

El renombrado Foreign Correspondents' Club de Hong Kong subrayó en una nota de prensa que esta condena es «una señal más del deterioro de las condiciones de trabajo para los informadores en China», dato apoyado por el Comité para la Protección de los Periodistas, que informa de que «ahora mismo en China hay 44 reporteros entre rejas».

Normativa i usos del català

No és fàcil escriure sobre hipotètics canvis en la normativa lingüística des del País Valencià, un territori sense cap mitjà de comunicació en la llengua pròpia. Potser per això vull subratllar, d'entrada, que, en parlar de llengües, la quantitat determina la qualitat i no a l'inrevés. La llengua és, com li agrada dir a Pilar García Negro, l'únic instrument del món que millora amb l'ús. En aquest sentit, l'ús del català a l'espai públic i als mitjans de comunicació de masses és un prerrequisit per a la millora de la qualitat lingüística i la fixació de la normativa. Sense dubte el fenomen sociolingüístic més determinant per a la modernització de la llengua i la consolidació de la norma durant els darrers anys ha estat l'aparició de televisions i ràdios de titularitat privada en català, com ara 8TV o RAC1, les edicions en català de *La Vanguardia* i *El Periódico de Catalunya* i la irrupció de l'ARA amb els seus desenvolupaments. Per contra, la desconexió valenciana de les emissions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i el traumàtic tancament de la ràdio i la televisió públiques dels valencians han representat la desaparició de mitjans en l'idioma propi, i han deixat l'idioma mateix sense mur de contenció davant la hibridació unidireccional amb el castellà.

No vull, amb això, traure importància a les discussions estrictament lingüístiques i preceptives. Només intente remarcar-ne la dimensió social que les condiona. Joshua Fishman, recentment traspasat, ja assenyalava fa més de 20 anys que la planificació del corpus lingüístic era tan ideològica com la de l'estatus soci-

al; i que, en qualsevol cas, la primera depenia de la segona. Per això, solia repetir aquella sentència de la tradició lingüística jiddisch –llengua familiar de Fishman– segons la qual “una llengua és un dialecte amb un exercit i una flota”. Vull insistir, per tant, que l'establiment i la posterior divulgació d'una normativa lingüística –amb la consegüent estandardització de formes: objectiu de la planificació del corpus– és una conseqüència de l'avanç social de l'idioma. Charles Ferguson, un altre dels *founding fathers* de la sociolingüística, va assenyalar, per la seua banda, que el tret distintiu de l'estandardització (insistisc: l'objectiu de la normativització) és l'acceptació del valor referencial de la (proposta de) llengua estàndard per part dels usuaris. Des d'aquest punt de vista, la normativa i l'estàndard que hi va aparellat no són productes inalterables, sinó una mena de *work in progress* que s'ha d'ajustar a les canviants necessitats expressives de la comunitat. Consegüentment, les propostes d'esmena o substitució de tries lingüístiques no poden emmirallar-se en el variacionisme –una varietat, amb perdó, del narcisisme de la petita diferència de què parlava Sigmund Freud– però tampoc en una suposada immutabilitat essencial de la norma. Les propostes de l'IEC, per tant, no tindran cap sentit social si es prenen d'esquena als usos moderns de l'ecosistema comunicatiu que generen les tecnologies de la comunicació i l'espai audiovisual: les plataformes de difusió i l'espill (o mirall) de qualsevol comunitat lin-

TONI MOLLÀ

ESCRIPTOR I FILÒLEG*

L'IEC ha d'escoltar l'opinió dels assessors lingüístics i els usuaris professionals de la llengua dels mitjans de comunicació

güística moderna i urbana com la nostra.

Vull també subratllar que tant el País Valencià com Catalunya han seguit fins ara –no solament en els aspectes sociolingüístics!– una tradició normativa (un subconjunt de la tradició jurídica, al capdavant) d'origen franco-espanyol excessivament

reglamentista i que atorga potser massa valor prescriptiu a les propostes lingüístiques i no lingüístiques. Els països anglosaxons, per contra, tenen una tradició jurídica, diguem-ne més liberal, que genera unes jerarquies socials i uns models de referència ben distintes –lingüístics i no lingüístics, vull insistir-hi!–. El principi de modelatge exercit per la BBC, la televisió pública del Regne Unit, i el seu valor referencial al món anglòfon fa innecessària, en aquell context social, qualsevol mena d'acadèmia per a l'idioma més important del món, ni una norma segellada per cap mena d'elit acadèmica. No oblidem, dins d'aquesta tradició anglosaxona, que els Estats Units d'Amèrica no tenen ni tan sols cap llengua declarada oficial malgrat els esforços del moviment English Only fundat el 1981 pel senador d'origen japonès Hayakawa. Els principis de correcció i adequació lingüístiques –i, per tant, les actituds i també els prejudicis davant de la norma– tenen, en conseqüència, un valor ben diferent al món anglosaxó que al nostre.

Joan Fuster assegurava en un dels seus aforismes que havia arribat a la conclusió que “només hi ha

un pecat mortal, i són les faltes d'ortografia”. Fusteria ortodox en aquest aspecte (amb perdó per la *contradictio in terminis*) jo seré, no cal ni dir-ho, el primer a acceptar allò que establiran com a formes normatives els nostres acadèmics i, en conseqüència, també el primer a complir-ne els manaments prescriptius. Ara bé, si en plena societat de la informació, cal certament que els savis de l'IEC dictaminen sobre la bondat o no de les formes lingüístiques d'acord amb el seu superior criteri, també crec que, en benefici de l'acceptació social de la proposta, farien bé d'escoltar les opinions dels usuaris professionals de l'idioma com ara els assessors lingüístics, periodistes i comunicadors. Només amb aquest diàleg sense reticències tindrem una normativa ajustada a la coherència interna de l'idioma, i alhora als usos i pràctiques realment existents. Siga com vulga, ni els uns ni els altres –ni acadèmics i ni professionals de la comunicació– han d'oblidar aquelles altres paraules que va deixar-nos en herència el mateix Joan Fuster: “La llengua la fa el poble, la fa l'escola, la fa el televisor, la fa el poeta, la fa el novel·lista, la fa el diari, i fins i tot la fan els lingüistes”. No haurien de perdre de vista, finalment, el consell de Manuel Sanchis Guarnier quan suggeria, per convenció lingüística i també per prudència social, una “normativització policèntrica però convergent” (amb perdó).

*Toni Mollà és llicenciat en periodisme (UAB), doctor en sociologia (UV) i autor del llibre d'estil de RTVV (1989)

WikiLeaks desafía a Sony Pictures tras el ciberataque de Corea del Norte

► La plataforma de Julian Assange publica cientos de miles de documentos y mails pirateados a la empresa el año pasado

JAVIER ANSORENA
CORRESPONSAL EN NUEVA YORK

Las tripas de un gigante del entretenimiento –las conversaciones de oficina, los documentos confidenciales, los informes intrascendentes, las interacciones con las altas esferas, las miserias, los secretos y las trivialidades– han quedado al descubierto. WikiLeaks ha publicado un archivo con 30.287 documentos y 173.132 correos electrónicos de Sony Pictures que fueron robados en un ataque de ciberpiratas el año pasado. Se produjo en noviembre, cuando la compañía se preparaba para estrenar «The Interview», una comedia sobre una trama para matar al líder de Corea del Norte, Kim Jong-un. Un grupo de «hackers» –que el Gobierno de EE.UU. vinculó al régimen comunista norcoreano– sacó a la luz parte del material robado, que incluía conversaciones embarazosas entre altos ejecutivos de Sony.

WikiLeaks justifica ahora la publicación del archivo porque permite «un acceso poco habitual a las interioridades de una empresa multinacional secretista y de gran tamaño». Aunque de puertas para afuera Sony Pictures se dedica al entretenimiento, razona la web en un comunicado, «el archivo muestra que de forma encubierta es una empresa influyente, con lazos con la Casa Blanca (hay al menos cien direcciones de email del Gobierno de EE.UU. en el archivo), con capacidad para influir en leyes y políticas y con conexiones con el complejo militar-industrial de EE.UU.».

Entre la información que publica el portal de Julian Assange hay referencias a la presión de Sony Pictures en asuntos como el combate al piratería, acuerdos comerciales o normas sobre dere-

Cruce de acusaciones

Julian Assange
FUNDADOR DE WIKILEAKS
«Este archivo muestra las interioridades de una multinacional influyente. Es relevante y está en el centro de un conflicto geopolítico. Pertenece al dominio público»

Michael Lynton
CONSEJERO DELEGADO DE SONY
«Los agresores usaron la distribución de información robada para intentar dañar a Sony Pictures y sus empleados, y ahora WikiLeaks les ayuda en ese esfuerzo»

Una de piratas
Sobre estas líneas, captura tomada ayer de la página web de WikiLeaks, donde se podía acceder a todos los documentos pirateados a Sony Pictures

chos de autor. Por ejemplo, el comunicado cita la reacción interna cuando WikiLeaks publicó un borrador secreto del capítulo sobre propiedad intelectual del tratado comercial TPP (Trans-Pacific Partnership), con menciones a cómo abordarlo en una reunión con Michael Froman, el máximo responsable sobre comercio internacional de la Administración Obama. El motor de búsqueda de WikiLeaks para el archivo de Sony va acompañado de una ilustración de Spi-

derman (una de las sagas cinematográficas de Sony más exitosas). En ella, el superhéroe se quita la máscara para descubrir un burro de color azul y rojo, con cuatro estrellas sobre el lomo: el logo del partido demócrata de EE.UU., al que WikiLeaks achaca vínculos fuertes con Sony. En el archivo dan detalles de reuniones de altos ejecutivos con Obama o de presiones a los empleados para que contribuyan a la financiación de campañas de los candidatos demócratas.

WikiLeaks también justifica la publicación del archivo por la relación de Sony con la industria militar. El consejero delegado de Sony, Michael Lynton, forma parte del Consejo de Administración de RAND Corporation, una empresa dedicada al sector militar y la inteligencia. Los emails muestran un flujo de contactos, conexiones y asesoría entre ambas compañías, involucrando a actores y a altos cargos del Gobierno.

En otro grupo de documentos se de-

Los efectos devastadores de un polémico filme

30.287

documentos internos de Sony Pictures fueron pirateados en noviembre de 2014 en un ciberataque a la multinacional que EE.UU. acabó atribuyendo a Corea del Norte. Se quería evitar el estreno de la película «The Interview», una sátira de Kim Jong-un y su régimen

«The Interview»

Dirigida por Evan Goldberg y Seth Rogen y protagonizada por el propio Rogen, la polémica película narra la historia de dos periodistas que consiguen una entrevista exclusiva con el líder de Corea del Norte y la CIA les encarga asesinarlo. Aunque en un principio se anuló el estreno, el filme vio la luz finalmente en las salas

173.132

correos electrónicos, muchos enviados entre los responsables de Sony Pictures y estrellas de Hollywood, además de 2.200 direcciones de correo electrónico del personal de la multinacional, fueron sacados a la luz. La compañía dijo que demandaría a quienes los publicase

talla cómo Sony realizó labores de «inteligencia» sobre competidores en el sector cinematográfico. La compañía tenía en sus manos el presupuesto detallado de la próxima película de Oliver Stone –basada en la vida de un personaje cercano a Assange, Edward Snowden, un extrabajador de la CIA que filtró miles de documentos clasificados de EE.UU.– con las cantidades exactas que cobrarían los participantes. Assange, que vive recluido en la embajada de Ecuador en Londres por temor a ser extraditado a Suecia, dio la bienvenida a la publicación de la información de Sony. «Este archivo muestra las interioridades de una empresa multinacional influyente. Es relevante y está en el centro de un conflicto geopolítico. Pertenece al dominio público y WikiLeaks se asegurará de que siga ahí», dijo el director de la plataforma en el comunicado.

Reacción furibunda

La reacción de Sony fue furibunda. «El ciberataque a Sony Pictures es un acto criminal mezquino, y condenamos con dureza la publicación de información de empleados robada y otros documentos confidenciales en WikiLeaks», asegura en un comunicado. «Los agresores usaron la distribución de información robada para intentar dañar a Sony Pictures y sus empleados, y ahora WikiLeaks por desgracia les ayuda en ese esfuerzo. Estamos por completo en desacuerdo con la afirmación de WikiLeaks de que este material pertenece al dominio público y continuaremos luchando por la seguridad y la privacidad de nuestra compañía y de nuestros más de 6.000 empleados».

Al parecer, el ataque pudo partir a través del ordenador de la copresidenta de Sony Pictures, Amy Pascal. Ella fue víctima de un ataque de piratas el 13 de octubre. Semanas después, los «hackers» publicaban el material sensible: entre otras cosas, emails entre ejecutivos con mofas sobre actrices como Angelina Jolie, discusiones y ataques personales con productores e incluso comentarios cercanos al racismo sobre el gusto cinematográfico de Barack Obama. El escándalo afectó a «The Interview»: se limitó su distribución por temor a represalias terroristas. También se cobró víctimas dentro de la organización: Amy Pascal fue despedida. Ahora WikiLeaks vuelve a remover las tripas de una organización, que según Assange, es más que una compañía de entretenimiento.

Protagonistas

George Clooney pidiendo perdón por las malas críticas de «The Monuments Men», la discriminación salarial de Jennifer Lawrence en «La gran estafa» o los insultos a Angelina Jolie («niñata mimada con poco talento»), que iba a protagonizar «Cleopatra», son algunas de las perlas que desvelan los correos electrónicos

REPRESSIÓ POLÍTICA AL GEGANT ASIÀTIC

Xina empresona una periodista crítica per «revelar secrets»

► Gao Yu, de 71 anys, està acusada de filtrar a la premsa occidental una ordre del règim

► Els governs occidentals i les oenagés en reclamen la llibertat immediata

ADRIÁN FONCILLAS
PEQUÍN

La periodista septuagenària i tenaç lluitadora per la democràcia Gao Yu ha sigut condemnada a set anys de presó per un delictes de «revelació de secrets d'Estat» en l'última prova de la creixent hostilitat del Govern de Xi Jinping a les veus crítiques.

Un tribunal pequinès ha resolt que Gao va filtrar a la premsa occidental una instrucció governamental interna que ordenava redoblar la lluita contra valors occidentals com per exemple la democràcia, la societat civil o la llibertat de premsa. Eren els «set errors ideològics» que el partit tem que posin en perill la seva supervivència.

Minjing Monthly, la revista hongkonesa a la qual presumiblement va passar el document, ha negat les acusacions en un comunicat i ha recordat que ja circulava sense fre per internet quan el va publicar l'agost del 2013.

D'ACORD AMB LA LLEI // L'entrada al judici de periodistes i diplomàtics estrangers va ser prohibida i un nodrit grup policial va formar un cordó des de primeres hores del matí davant el Tribunal Intermedi número 3 de Pequín. El Ministeri d'Exteriors va assenyalar que el cas s'ha portat de conformitat amb la llei xinesa. «Els ciutadans han disfrutat sempre de tots els drets garantits a la Constitució», va aclarir el seu portaveu en roda de premsa.

La llei de protecció de secrets d'Estat és tan laxa i tèrbola que permet a la pràctica empresonar qualsevol persona crítica. La informació sobre contaminació atmosfèrica de

EFE/ALEX HOFFORD

►► Protesta a Hong Kong a favor de l'alliberament de Gao Yu.

companyies estatals és objecte del zel majúscul.

La presó es donava per descomptada perquè la justícia criminal xinesa mostra més d'un 99% de sentències condemnatòries. El Codi Penal preveu penes de fins a cadena perpètua per aquest delictes, però la fiscalia havia recomanat entre cinc i deu anys atenent l'escassa sensibilitat respecte a tot plegat.

La defensora de la llibertat va ser detinguda l'abril de l'any passat i va reaparèixer un mes després a la televisió per admetre que havia comès «una equivocació» enmig d'una cascada de confessions públiques. Els seus advocats han denunciat que únicament va pretendre protegir de les amenaces el seu fill, també detingut. Durant el judici va negar les acusacions.

PRIMA I DÈBIL // Gao pateix alta tensió i família i amics s'han mostrat preocupats pels efectes de la reclusió en una dona de 71 anys. El seu germà va assegurar que la va veure ahir més prima i dèbil.

Els governs occidentals i organitzacions de drets humans van exigir l'alliberament immediat de Gao, una pedra a la sabata de Pequín que publica en mitjans hongkonesos i estrangers els seus clarividents comentaris polítics, socials i econòmics. Ja va passar sis anys a la presó als anys 90.

«Aquesta deplorable sentència contra Gao Yu no és res més que una desvergonyida persecució política de les autoritats xineses», va expressar Amnistia Internacional en un comunicat.

La dissidència –o qualsevol expressió que Pequín entengui com a amenaça a l'estabilitat social– viu temps durs des que la Xi va pujar al poder fa dos anys i mig. Ilham Tohti, un prestigiós i assenyat professor universitari uigur que defensa tesis possibilistes a la província musulmana de Xinjiang, va ser condemnat a cadena perpètua per instigar l'independentisme.

I més recentment cinc joves feministes van estar detingudes durant més d'un mes per organitzar una campanya contra l'assetjament sexual. ▬

El govern central relaxa la pressió a les privades i els dóna sis canals

Les cadenes temen perdre-hi igualment si el Suprem cancel·la vuit llicències

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

Una de calenta, política, i una de freda, judicial. La calenta: el govern central ha convocat finalment el concurs mitjançant el qual atorgarà sis nous canals de TDT. La freda: no resol la incertesa en què viuen les televisions privades, que temen que el Suprem anul·li vuit canals més, en sintonia amb el que va fer fa dos anys quan va suprimir nou llicències. Tot i que el govern teòricament no pot interferir en la decisió judicial, podria haver ofert una alternativa –com ara incloure més canals en el concurs– que, finalment, no ha arribat.

D'aquesta manera, si l'alt tribunal aplica la mateixa lògica que amb l'apagada de canals anteriors, la TDT tornarà a fer-se més petita: guanyarà sis canals però en perdrà vuit. Això significa dos canals gratuïts menys per a l'espectador. Les televisions privades en obert interpreten la maniobra com una nova mostra de generositat del govern de Rajoy amb els canals de pagament, i més concretament amb Telefónica.

De moment ahir Soraya Sáenz de Santamaría va posar el cronòmetre en marxa. La primera fase del concurs serà la recepció d'ofertes: hi ha temps per fer-ho fins al 27 de maig. A partir d'aquí, i d'acord amb els terminis que marca la llei, el govern té fins a sis mesos per decidir a qui entrega les cobejades llicències. Dels sis nous canals que posa en joc, tres són en alta definició i tres en definició estàndard. Segons l'acord, en el cas dels tres canals d'alta definició es valorarà "l'oferta d'una programació que contingui continguts d'alta qualitat", mentre que per als canals amb una definició estàndard "es valoraran fonamentalment els aspectes relatius a l'expressió lliure i pluralista d'idees i corrents d'opinió". Cada grup mediàtic podrà optar a un màxim de dos canals (un en alta definició i l'altre en estàndard).

El redactat amb referències als continguts d'opinió i debat posa les coses fàcils a 13TV, canal propietat de la Conferència Episcopal Espanyola i que emet actualment rellogeant una freqüència a Unedisa, l'editora d'*El Mundo*, a raó de prop de dos milions d'euros anuals. Els

La vicepresidenta del govern espanyol, Soraya Sáenz de Santamaría, a la roda de premsa posterior al consell de ministres celebrat ahir. EFE

Incertesa
Les privades temen que el Suprem anul·li vuit canals de TDT més

bisbes fa temps que pressionen per obtenir una llicència pròpia, ja que això els permetria estalviar-se el lloguer anual que paguen a Unedisa i reduir així el dèficit que arrossega la cadena, de 38 milions d'euros des de la seva creació.

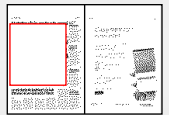
Els canals d'alta definició semblen destinats als dos grups generalistes, Mediaset i Atresmedia, que són els que acaparen la major part de continguts susceptibles de ser emesos en HD. Així se'ls compensaria per la pèrdua de canals derivada de l'aplicació de la sentència del Suprem que va comportar el tancament de Xplora, La Sexta3, Nitro, La7 i La9, entre d'altres.

Aleshores a les privades els va quedar el mal gust de boca de veure que el govern es limitava a acatar la sentència sense oferir una proposta alternativa. I això que Mediaset i Atresmedia l'hi reclamaven amb insistència, argumentant que elles eren les perjudicades per un error que tenia un origen polític, ja que va ser Zapatero qui va atorgar a dit (sense el concurs

públic preceptiu) les noves llicències televisives.

De moment, però, la convocatòria del concurs no ha satisfet les privades. La patronal Uteca renyava l'executiu en un comunicat emès ahir a la tarda per no haver resolt el problema dels vuit canals sobre els quals es balanceja l'espasa de Dàmocles. I tornava a queixar-se per la primera apagada de nou cadenes que, al seu parer, "no només va retallar dràsticament la llibertat dels telespectadors, sinó que va posar tota la indústria audiovisual espanyola en una delicada situació econòmica i jurídica".

Fonts de les televisions privades expressaven el seu malestar a l'ARA també pel fet que aquestes llicències tenen encara unes cobertures deficientes i temen que hauran de fer-se càrrec dels costos derivats de la seva extensió. Sáenz de Santamaría, per la seva banda, ha assegurat que no caldrà fer cap nou procés d'antennització. ■

El règim xinès envia a la presó una periodista dissident

■ Un tribunal de Pequín condemna la veterana reportera Gao Yu per haver difós “secrets d'estat a l'estranger” ■ Algunes ONG denuncien que creix la repressió contra la llibertat d'expressió al país asiàtic

Dani Triadó
Pequín

Tot just fa un any, la veterana periodista xinesa Gao Yu, coneguda i respectada com a veu dissident al règim, apareixia amb el rostre difuminat als mitjans de comunicació oficials del país i confessava haver “comès un greu error”. Aleshores, els advocats de la periodista van denunciar que les autoritats xineses havien obtingut una confessió forçada a través d'amenaces al seu fill, però les apel·lacions no van servir per aturar l'inici del judici. Ahir un tribunal de Pequín va sentenciar Gao a set anys de presó “per haver difós il·legalment secrets d'estat a estrangers”.

Gao, de 71 anys, va ser arrestada l'abril de l'any passat en un cas que va cridar l'atenció de mitjans occidentals, atès que la detenció es va produir tan sols setmanes abans del 25è aniversari de la repressió de les protestes de la plaça de Tiananmen, una efemèride que posa en estat d'alerta les autoritats xineses. De fet, la veterana periodista ja va ser empresonada poc abans que tingués lloc la massacre del 1989. Els advocats de Gao es van mostrar “molt decebuts” per la sentència i van anunciar que apel·laran.

Activistes protestant davant l'oficina d'enllaç xinesa a Hong Kong per demanar l'alliberament de la periodista Gao Yu ■ A.H. / EFE

Les xifres

44

periodistes hi ha empresonats a la Xina en l'actualitat, segons l'ONG Comitè de Protecció de Periodistes.

5

feministes detingudes per Pequín perquè volien repartir pamflets contra l'abús sexual van ser alliberades dilluns.

El tribunal pequinès va acusar la periodista d'haver subministrat al grup de mitjans de comunicació nord-americà Mirror Media Group una còpia d'un document classificat del Partit Comunista Xinès que marca l'estratègia per a la correcció política al gegant asiàtic. Malgrat que Pequín no ha volgut

confirmar el contingut de l'escrit, la severitat de la sentència fa pensar que el tribunal va acusar la periodista d'haver difós l'anomenat document número 9, un full de ruta contra la presència d'idees liberals que conté una crida a augmentar l'agressivitat contra moviments democràtics o a favor de la llibertat

de premsa. De fet, des de l'arribada al poder de Xi Jinping, el 2012, la Xina ha iniciat una ferotge campanya ideològica contra allò que anomena “valors occidentals”.

“Insult a la justícia”

Algunes ONG com ara Amnistia Internacional van descriure la sentència com “un insult a la justícia”. “[Gao] va ser víctima de lleis sobre secrets d'estat escrites de manera vaga i arbitrària, i emprades contra activistes com a part dels atacs de les autoritats contra la llibertat d'expressió”, va denunciar l'ONG. L'acusació de revelació de secrets d'estat està castigada a la Xina

amb penes que van fins a la cadena perpètua. Alhora, i segons Human Rights Watch, el judici a Gao va estar ple “de repetides violacions procedimentals”. Les autoritats van impedir a la periodista reunir-se amb els seus advocats fins al cap de dos mesos de l'arrest i no van notificar-ho als seus familiars.

Les ONG van denunciar que la sentència contra la periodista s'inclou en l'onada de repressió que viu la Xina, on ha augmentat el nombre de detencions contra els activistes. Dilluns Pequín va alliberar cinc dones feministes detingudes perquè volien repartir pamflets contra l'assetjament sexual. ■

El Gobierno saca a concurso seis nuevos canales de TV

LICITACIÓN/ Las ofertas por tres canales de alta definición y tres estándar se tendrán que presentar antes de junio y la adjudicación será a finales de octubre.

I.C. Madrid

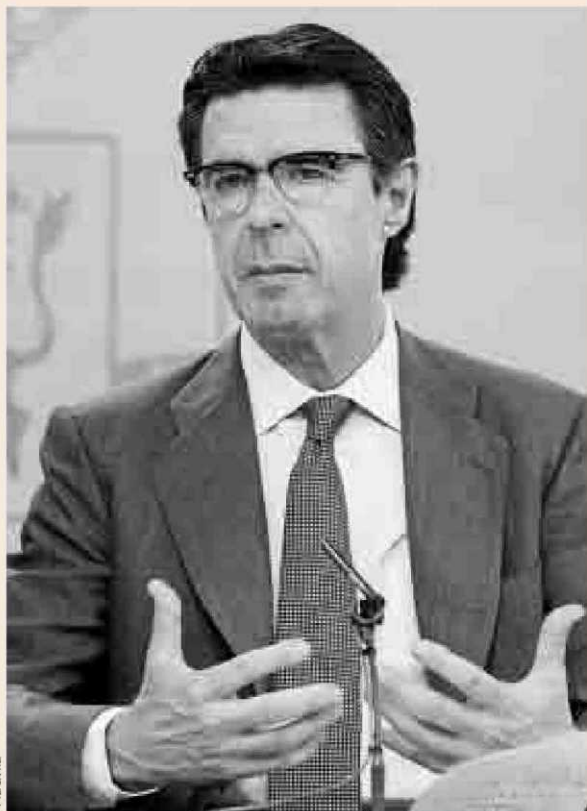
El Consejo de Ministros aprobó ayer el acuerdo por el que se convoca el concurso para la adjudicación de seis licencias de canales de televisión en abierto, tres en alta definición (HD) y otros tres en calidad estándar (SD). El diseño del concurso ha sorprendido al sector, que esperaba que se sacaran a concurso cinco canales, de los que cuatro serían en HD y sólo uno en SD, para apoyar la intención del Gobierno de impulsar los contenidos en alta definición.

Las ofertas deberán presentarse antes del próximo jueves 28 de mayo. La resolución por parte del Consejo de Ministros se producirá en un plazo máximo de 6 meses a contar desde la fecha de publicación del concurso en el BOE, lo que, previsiblemente, fija un plazo máximo de alrededor del 20 de octubre, es decir a punto de empezar la campaña electoral de las próximas elecciones generales.

La vicepresidenta del Gobierno, Soraya Sáenz de Santamaría, explicó ayer que el concurso se convoca en régimen de libre competencia y, por tanto, podrán presentarse todos aquellos operadores que estén interesados y cumplan los requisitos del pliego de bases, aunque cada candidato sólo podrá optar a dos licencias, una de HD y otra estándar.

Alta calidad

Según la vicepresidenta, en el caso de los canales en calidad estándar se valorarán fundamentalmente los aspectos relativos a la expresión libre y pluralista de ideas y corrientes de opinión, mientras que en el caso de los de alta definición se tendrá en cuenta la oferta de una programación que contenga contenidos de alta calidad.

José Manuel Soria, ministro de Industria, Energía y Turismo.

Uteca critica que el Gobierno no se preocupe del posible cierre de otros 8 canales de TDT

Entre los objetivos del concurso se encuentra fomentar el desarrollo de servicios digitales avanzados, como el acceso multiplataforma de los contenidos audiovisuales en Internet, la creación de servicios y aplicaciones innovadoras dirigidas a los ciudadanos y la puesta en marcha de planes de impulso del aprendizaje de idiomas dirigidos a menores y jóvenes.

Los nuevos canales, que previsiblemente no tendrían que empezar a emitir hasta mediados de 2016, podrán ser recibidos sin necesidad de

Cada aspirante al concurso sólo podrá ganar un canal de HD y otro de definición estándar

ninguna adaptación de las antenas de TV de los hogares.

Candidatos

Entre los potenciales candidatos para los canales figuran Veo TV, de Unidad Editorial y otros operadores ya existentes como Mediaset y Atresmedia. También aparece la Cope, controlada por la Conferencia Episcopal, y el grupo Mediapro, que ha anunciado su intención de concurrir para disponer de un canal de fútbol internacional junto al grupo cataní Al Jazeera.

Uteca, la asociación que

MÁS TELEVISIÓN

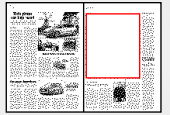
El Gobierno sacará a concurso **6 canales** de TV. Tres de ellos serán de alta definición y otros tres estándar. El concurso se adjudicará antes de finales de octubre y los canales no empezarán a emitir hasta el segundo trimestre de **2016**.

agrupa a las televisiones privadas, aprovechó la aprobación del concurso para reiterar ayer sus críticas al Ejecutivo ante el temor a que el Tribunal Supremo obligue a cerrar otros ocho canales de TDT, tal y como ocurrió el pasado año con otros nueve canales, lo que supondría que en un año los espectadores perdieran 17 canales en abierto en los que se han invertido cientos de millones de euros.

Críticas de Uteca

Para Uteca, hay "una ausencia de voluntad" por parte del Gobierno para acordar "una solución viable y satisfactoria" a la amenaza jurídica, ya que, a su juicio, el Ejecutivo dispone de la legitimación y los medios necesarios para eliminar "de forma inmediata y definitiva la inseguridad jurídica que condiciona a todo el sector audiovisual".

Por eso cree que la actitud del Gobierno esconde un "hostigamiento a los canales en abierto" con el objetivo de favorecer a la TV de pago, un sector que una vez que se apruebe la compra de Canal+, va a quedar principalmente en manos de Telefónica.

TELEVISIÓN

Starz reivindica su lugar

- ▶ El canal estadounidense se consolida dentro de la oferta de cable
- ▶ Ya es la segunda cadena con más suscriptores, solo por detrás de HBO

TONI GARCÍA
Barcelona

Hace solo unos años el espectador estadounidense sabía que había un gran servicio de televisión por cable y que su nombre era HBO. Después llegarían AMC y Showtime, y a *Los Soprano* y *The Wire* se unieron *Mad Men* o *Homeland*. Pocos sospechaban que el cuarto jugador, llamado Starz, iba a entrar en el sector como un elefante en una cacharrería. Su primer producto con bemoles se llamaba *Espartaco* y usando sexo y violencia con el trasfondo histórico del legendario gladiador obtuvieron resultados extraordinarios, si no de crítica sí de público. Pero con el fichaje de Chris Albrech y Carmi Zlotnik (el primero, presidente de HBO y considerado el pionero de la edad de oro de la televisión; el segundo, responsable de series como *Hermanos de sangre*) a muchos les empezaron a temblar las piernas. “El objetivo fue buscar la inspiración y la motivación correctas y, sobre todo, opciones para poder diferenciarnos de la competencia para ofrecer a nuestros espectadores productos que les sorprendan y les atraigan”, dice Zlotnik, vía telefónica, a EL PAÍS.

Las oportunidades arrancaron con la notable y muy ambiciosa *Black Sails* (cuya segunda temporada emite en España el canal TNT) y la no menos notable *Outlander* (adaptación de la saga de novelas de Diana Gabaldon que en España se puede ver en Movistar Series). “Sinceramente, no me sorprende que hayan triunfado. Con *Black Sails* hicimos una apuesta muy seria por un modelo vinculado al cine de aventuras y con la ayuda de un hombre como Michael Bay, que conoce perfectamente las claves del género; con *Outlander* teníamos toda esa base de lectores de las novelas de Dia-

Hannah New y Toby Stephens, en una imagen de la serie *Black Sails*.

“Tenemos buena mano con las series históricas”, dice uno de sus ejecutivos

na Gabaldon y sabíamos que si lo podríamos hacerlo bien, el *show* funcionaría. ¿La clave? Creo que tenemos buena mano con las series históricas, prestamos mucha atención al detalle y el espectador lo agradece”, cuenta Zlotnik.

Pero Starz no planea quedarse en la tele y, como ya ha hecho HBO, planea dar su salto al cine: “Vamos a hacer una película con Anthony Hopkins y Ian McKellen. ¿Si formaba parte del plan estratégico? Bueno, yo creo que

en un buen plan de negocio tiene que haber espacio para la improvisación y esto surgió y lo aprovechamos, simplemente. Si me lo permites, te diré que somos oportunistas: vimos esta oportunidad y la aprovechamos”. Además, la cadena —que con 23,3 millones de suscriptores ya es el segundo canal de cable con más abonados, solo superado por HBO— ha entrado en la corta lista de televisiones que será observada con lupa por la parte más dura de los fans de género por la producción de la serie *Ash vs Evil Dead*, una suerte de prolongación de las aventuras de los protagonistas de *Posesión infernal*. “Ya habíamos trabajado con Rob Tapert y Sam Raimi [productor y director, respectivamente, de la saga original]. Sé que a primera

vista puede parecer que este tipo de producto no encajaría en Starz pero esa es la clave. De mi etapa en HBO aprendí a pensar siempre más grande, y resucitar a Ash para volver a *Posesión infernal* nos pareció una gran idea”, confiesa el director de programación de Starz.

El día que se produjo esta entrevista la cadena anunciaba su último bombazo: el recién oscarizado director Alejandro González Iñárritu dirigirá para Starz la serie *The One Percent*, con Ed Harris y Hilary Swank. “Creo que el hecho de que Alejandro trabaje con nosotros prueba dos cosas: 1) la televisión ya atrae a cualquier gran creador y eso demuestra su importancia; 2) en Starz estamos haciendo las cosas muy bien”, concluye Zlotnik.

CONSELL DE MINISTRES

Obert el concurs per a sis nous canals de TDT

► **El Govern concedirà les llicències, tres d'elles en HD, en sis mesos**

MANUEL DE LUNA
BARCELONA

Quan es compleix un any del tancament de nou canals de tele per una sentència del Tribunal Suprem (5 de maig del 2014), per concedir-se sense concurs, el Govern va anunciar ahir la convocatòria d'un concurs públic per a l'adjudicació de sis noves llicències en obert. A més, tres d'aquestes freqüències seran per a emissions en alta definició (HD) i les altres tres per a la qualitat estàndard (SD). És a dir, qui no tingui encara un televisor HD, només podrà sintonitzar tres de les noves cadenes que, en principi, haurien de començar a emetre la tardor que ve.

Segons va explicar la vicepresidenta del Govern, Soraya Sáenz de Santamaría, en la roda de premsa posterior al Consell de Ministres, el concurs es convoca en règim de lliure concurrència i, per tant, s'hi podran presentar tots aquells operadors que hi estiguin interessats i que compleixin els requisits establerts a la Llei General de Comunicació Audiovisual i els específics inclosos en el plec de bases. Això sí, ha especificat que cada licitador podrà optar fins a un màxim de dues llicències: una per a un canal en alta definició i una altra, per a un d'estàndard.

Les ofertes per aquests canals s'hauran de presentar abans del dijous 28 de maig, i la resolució del

concurs per part del Consell de Ministres es produirà en un termini màxim de sis mesos, a comptar des de la data de publicació del concurs al Butlletí Oficial de l'Estat (BOE). D'aquesta manera, entre els mesos d'octubre i novembre s'haurien de fer públiques les concessions. I encara que aquestes es portaran a terme d'acord amb el plec de bases, tot fa preveure que els grans favorits per aconseguir els nous canals són els dos grans grups audiovisuals espanyols; és a dir, Mediaset i Atresmedia, que al seu torn també van ser els grans perjudicats en el moment que el Tribunal Suprem va resoldre la clausura de nou canals fa un any.

Fonts del sector també assenya-

UN FOSC PANORAMA**En tot just un any, 17 televisions menys en obert**

► **Si la imminent sentència del Suprem segueix la línia del 2014, podrien tancar vuit canals més en obert. Sumats als nou de fa un any, significaria la desaparició de 17 televisions. Si fos així, Mediaset es quedaria amb dues cadenes, i Atresmedia, amb tres. Així, fins que el Govern resolgui el concurs (que seria poc abans de les eleccions generals).**

len que un tercer grup amb possibilitats per obtenir fins a dues de les noves concessions (un canal en HD i un altre en SD) és 13TV, grup audiovisual liderat per la Conferència Episcopal, que presenta una línia ideològica molt en sintonia amb la de l'actual Govern popular.

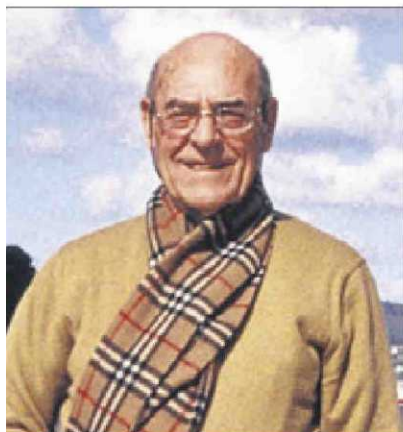
RESINTONITZAR LA TELE // En la roda de premsa, Sáenz de Santamaría va remarcar que, una vegada que s'hagin adjudicat els nous canals, els telespectadors els podran rebre sense necessitat de cap adaptació als seus equips d'antena, ja que l'espectre radioelèctric que ocupa «ja està antenitzat», després de la liberalització del dividend digital, que es va acabar el 31 de març passat. És a dir, no s'hauran de tocar les antenes comunitàries, però sí que s'haurà de tornar a resintonitzar tots els televisors particulars perquè trobin les noves emissions.

La Unió de Televisions Comercials en Obert (Uteca) va criticar ahir que aquest concurs que s'acaba de convocar «òbvia del tot» l'hipotètic tancament de vuit canals més, davant l'imminent resolució que ha de dictar el Tribunal Suprem (i per la mateixa raó per què se'n van suprimir nou fa un any). Per la Uteca, la mesura suposa «un impuls» a l'opció de la televisió de pagament. ≡

OBITUARI

Mor Eduardo Fidalgo, defensor i amant dels llibres

► Eduardo Fidalgo.

► **Durant anys va visitar amb un carregament de novetats les seus dels diaris**

EL PERIÓDICO
BARCELONA

La gent es pensava que havia nascut a Cuba, i el malentès venia perquè hi havia passat la seva infantesa, i gran part de l'adolescència, abans de tornar a Ourense –aquesta sí–, la ciutat que el va veure néixer. La Cuba de Batista, la Cuba americana: en aquella va viure Eduardo Fidalgo (1934-2015) fins als 18 anys, i no hi va tornar mai. Segons la seva família, es va emportar un disgust quan una de les seves filles va tornar d'un viatge a l'illa i li va ensenyar la foto de la seva antiga casa, que s'havia pres la molèstia de visitar: derruïda, com tantes a l'Havana. Llavors Fidalgo ja era marit, pare i avi, i la seva vida girava al voltant de la que sempre va ser la seva debilitat: els llibres.

Tenia 28 anys quan es va casar amb Rosario González Ferrón, també d'Ourense. Abans d'això havia començat a guanyar-se la vida en treballs de concentració parcel·lària, però el seu destí va fer un tomb quan el seu cunyat li va proposar treballar amb ell a Barcelona; i el seu cunyat no era cap altre que Rufino Torres, un personatge el nom del qual se sol citar quan es parla dels distribuïdors que van burlar la censura del règim. De ment oberta i ideals progressistes, Fidalgo va participar amb entusiasme en l'empresa. «Va portar molts llibres de l'Amèrica Llatina, sobretot de l'Argentina, llibres que arribaven al port dissimulats amb les mercaderies», recorda la seva filla Olga.

RUEDO IBÉRICO // A Rufino Torres, i per tant a Fidalgo, se li atribueix la valentia tant de passar per la frontera els llibres que Ruedo Ibérico publicava a París com d'editar-los ell mateix aquí. Amb excel·lent olfacte, Fidalgo va començar a visitar les redaccions dels diaris de Barcelona oferint llibres prohibits, o informant els periodistes de les llibreries que els tenien a la rebotiga. «Si dius que hi vas de part meva...», li va dir a més d'un.

A principis dels 90 li van diagnosticar un càncer que va superar i el va convertir en supervivent. Amb la salut trencada, les seves visites als diaris es van convertir en la seva principal activitat, i no hi ha periodista a les redaccions dels diaris de Barcelona que no lamenti la seva mort, ocorreguda ahir. Lector assenyat i voraç, amant dels autors llatinoamericans, mentre va tenir forces va seguir visitant les redaccions. «Anar als diaris era la seva vida», coincideix la família. ≡

Pequín castiga una periodista a 7 anys de presó per revelar secrets d'Estat

ISIDRE AMBRÓS
Pequín. Corresponsal

La justícia xinesa va condemnar ahir una veterana periodista a set anys de presó, acusada de "revelar secrets d'Estat". Diverses organitzacions de drets humans van considerar la sentència com una prova més que el règim del president Xi Jinping no està disposat a acceptar idees reformistes que qüestionin el Partit Comunista.

Gao Yu, de 71 anys, va ser condemnada per un tribunal de Pequín a set anys d'anys de presó per haver publicat un document intern del Partit Comunista en un web estranger. Es tracta d'una circular anomenada *Document número 9*, que alertava els membres de l'organització dels perills que suposava per al règim els valors occidentals com la democràcia constitucional, els drets humans o la llibertat d'expressió.

Durant el judici, celebrat el no-

vembre passat, els advocats de Gao van esgrimir que no se la podia acusar de divulgar secrets d'Estat, perquè diverses parts del document esmentat ja havien estat publicades per la premsa oficial. Arguments que no van evitar que Gao, guardonada el 1997 amb el premi Mundial de la Llibertat de Premsa de la Unesco, fos declarada culpable.

L'antiga redactora en cap adjunta d'*Economics Weekly* havia estat detinguda l'abril del 2014,

en una onada de repressió contra militants pro drets humans prèvia al 25è aniversari de la matança de Tiananmen, del juny del 1989. Un mes després va fer una confessió pública, davant les càmeres de la televisió estatal CCTV, en què admetia la seva culpabilitat. Una declaració que posteriorment la periodista va dir al seu advocat que l'havia feta per por de les represàlies a què pogués ser sotmès el seu fill.

Gao Yu, que preveu recórrer la sentència, segons el seu advocat, no és la primera vegada que és condemnada a una pena de presó. Va passar quinze mesos tancada per haver participat en les manifestacions pro democràcia de Tiananmen del 1989, i el 1993 va

ser condemnada a sis anys de presó pel mateix delictes que ara, el de divulgar "secrets d'Estat".

Ahir, després de conèixer la condemna, diverses organitzacions pro drets humans la van considerar un intent més de les autoritats d'apaivagar les veus crítiques. "Gao Yu és víctima d'una llei arbitrària, formulada de forma vaga, que serveix per reprimir els militants de la llibertat d'expressió", va dir William Nee, d'Amnistia Internacional. I en termes semblants es va expressar Maya Wang, de Human Rights Watch, que va afirmar que amb aquesta sentència Xi Jinping "pretén enviar el missatge que el Govern té tolerància zero amb la dissidència".●

GRUP ZETA

El setmanari 'Tiempo' renova la seva imatge

EL PERIÓDICO
BARCELONA

El setmanari *Tiempo*, de Grup Zeta, inicia aquesta setmana una nova etapa. La revista d'informació política més venuda d'Espanya ha canviat del tot el seu disseny i s'ha modernitzat, mantenint invariables les senyes d'identitat dels últims 33 anys.

Ja a la portada s'hi aprecien les novetats: un logotip més modern i una presentació impactant. La protagonista d'aquest primer número de la nova etapa és Esperanza Aguirre, candidata del PP a l'alcaldia de Madrid i que, en una entrevista, afirma que aspira a acabar amb els pobres: «Estic en contra d'acabar amb els rics, el que s'ha de fer si de cas és acabar amb els pobres».

La revista d'informació política més venuda d'Espanya es modernitza

Tiempo inclou les seccions habituals dels últims anys, però incrementa la seva oferta amb un apartat especial on s'ubicaran els grans reportatges d'investigació, i en què aquesta setmana apareix la història sobre el cisma de la família d'Adolfo Suárez. El seu fill gran ha vetat la celebració d'un homenatge al seu pare al Congrés dels Diputats. A més a més, la revista completa els seus continguts amb noves seccions sobre tendències, estil de vida i oci.

La revista renova també la seva oferta promocional. *Tiempo*, que va ser un mitjà pioner a Espanya a l'hora d'oferir promocions als seus lectors, oferirà cada divendres les millors pel·lícules del segle XXI. Aquesta setmana, *El pianista*, de Roman Polanski, i la pròxima, *Valkiria*, amb Tom Cruise. ≡

ORTEGA Y GASSET

Distinció per a un especial informatiu d'EL PERIÓDICO

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Enderrocant el mur digital, l'especial publicat a EL PERIÓDICO i elaborat pels periodistes Angelo Attanasio i Jerónimo Giorgi, va rebre una menció especial en la categoria de Periodisme Digital dels premis Ortega y Gasset 2015, concedits pel diari *El País*.

El treball periodístic explica el desenvolupament de les noves tecnologies a l'Índia, Egipte i l'Uruguai a través de l'*scrollytelling*, un mètode que permet que el lector disposi de la combinació de text, fotografia i vídeo, podent fer córrer els elements amb un senzill moviment de ratolí per viure una experiència periodística completa.

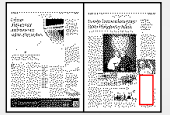
Els premis Ortega y Gasset pretenen ressaltar la defensa de les llibertats, la independència i el rigor com a virtuts essencials del periodisme i donar reconeixement aquells treballs que al llarg d'un any hagin destacat per la seva qualitat. Els guardons s'entregaran el 6 de maig vinent al CaixaForum Madrid.

'Espècies protegides', de la SER, s'emet des de casa d'una oient

El programa de SER Catalunya *Espècies protegides* es va emetre ahir des de casa de la Luz del Mar, una oient de l'espai que viu a Dosrius, al Maresme. L'equip del programa havia demanat als seus seguidors que oferissin casa seva per instal·lar-hi els micròfons per un dia, i de totes les ofertes re-

budes van escollir aquesta, cosa que va permetre a l'amfitriona acomiadar-se públicament dels veïns del poble on ha viscut durant els últims 27 anys, abans d'anar-se'n a Alacant. *Espècies protegides*, presentat per Òscar Moré, s'emet de dilluns a divendres a 12.00 a 13.30.

EXPOSICIÓN

La vida de un reportero en fotografía

CINCO DÍAS *Madrid*

Hasta el 26 de julio en la Sala Canal de Isabel II, dentro de la sección oficial de PHotoEspaña 2015, se exhibirá la muestra *Enrique Meneses. La vida de un reportero*. Se trata de la primera retrospectiva del fotógrafo, fallecido en 2013. Periodista incansable y testigo de los grandes acontecimientos internacionales de la segunda mitad del siglo XX, la exposición recorre su larga e intensa carrera en la que fue testigo de los grandes acontecimientos de su época, como la muerte de Manolete, la marcha sobre Washington por la lucha de los derechos civiles donde escuchó el sueño de Martin Luther King o la muerte de John Fitzgerald Kennedy.

La Sala Canal de Isabel II acogerá 90 fotografías en blanco y negro de grandes momentos históricos.

La plantilla de TV3 aprova fer aturades al maig

Els treballadors de TV3 han votat en referèndum iniciar una campanya de mobilitzacions per protestar per l'absència de conveni, després de 14 mesos, i per exigir el retorn del 5% del sou que se'ls va retallar l'any 2011 (i que en el cas de Catalunya Ràdio una sentència judicial ha avalat que cal reemborsar els imports perduts). La decisió s'ha pres amb el 67% dels vots favorables. També es votava una proposta de cogestió de l'empresa, que

ha rebut l'aval del 74% de la plantilla i el suport a la plataforma de negociació del conveni, que ha rebut el 94% dels vots. Les aturades coincidiran amb la campanya de les municipals i tindran la durada dels blocs electorals. La direcció de TV3 explicava ahir en un comunicat que és inassumible retornar el 5%, ja que això costaria 41 milions fins al 2018, per als quals no hi ha ingressos previstos ni es vol retallar més programació. ■

Un paso que afianza el duopolio de la TV

El Gobierno ha desaprovechado una oportunidad de oro para fomentar la competencia en el mercado televisivo. Desde hace semanas, sobre la mesa del Consejo de Ministros se encontraba la salida a concurso de cinco nuevos canales, que podían servir para reforzar a otros grupos televisivos frente a Mediaset y Atresmedia. La convocatoria finalmente amplía la oferta a seis licencias, pero eso no supone ninguna amenaza para el actual *statu quo*, en la medida en que los dos gigantes aún podrán optar a dos licencias cada uno. La prioridad del Ejecutivo debería ser contribuir a una plena liberalización del sector y no, como ahora parece, a compensar a los dos gigantes por el cierre de canales de 2014, y asegurar, de paso, una campaña electoral sin sobresaltos.

Premi Ortega y Gasset a Alberto Di Lollo

El fotoperiodista Alberto Di Lollo, col·laborador de l'ARA, ha sigut guardonat amb un dels premis Ortega y Gasset 2015, que atorga *El País*. Di Lollo ha sigut reconegut en la categoria de periodisme imprès pel reportatge *La España del despilfarro*, publicat a *El Mundo* i firmat conjuntament amb Pedro Simón.

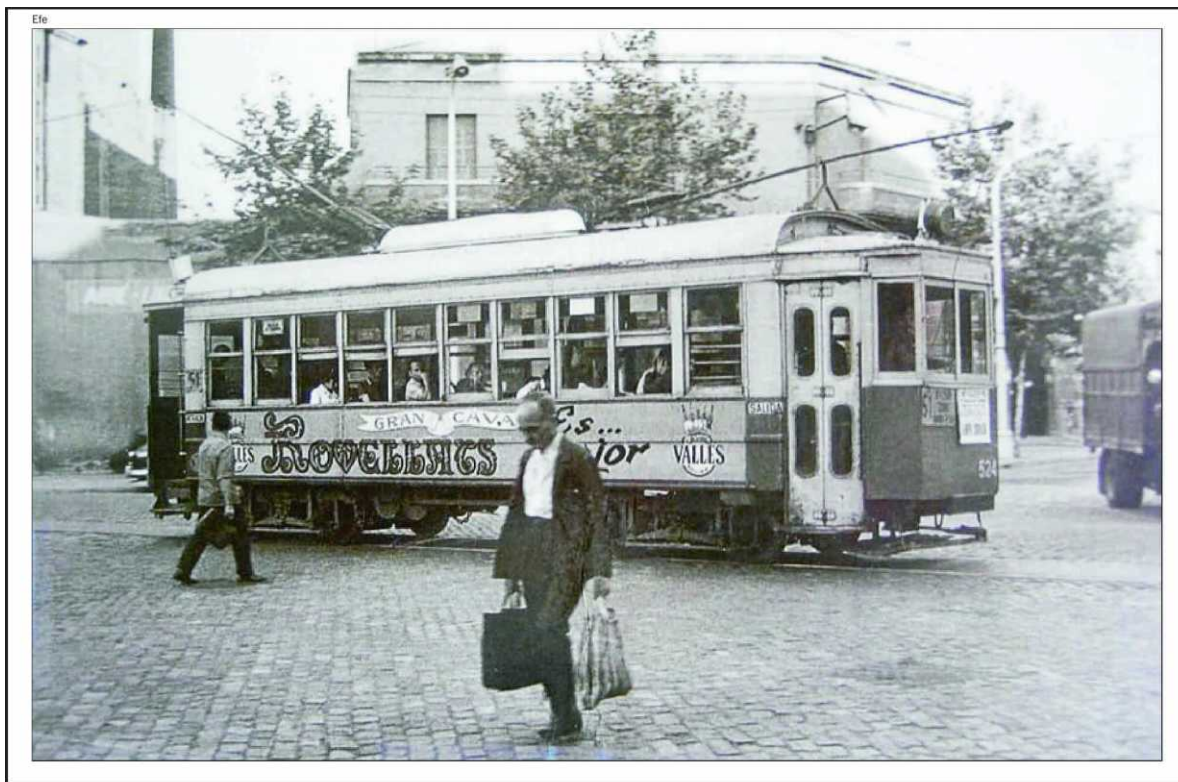

POR TELEFÓNICA

Orange pide más condiciones a la compra de Canal+

La operadora cree que «dejan a operadores alternativos en condiciones de no poder competir con Telefónica» ya que «la limitación de la oferta mayorista al 50% es excesiva» y «el esquema de precios favorece a los grandes». / A. BRAVO CUIÑAS

La huelga de tranvías en Barcelona fue el objetivo de algunos de los artículos de Néstor Luján en «Destino»

cuando tuvo lugar la célebre huelga de tranvías en la ciudad, en 1951, y que muchos creyeron que había promovido el mismísimo Luján. En el artículo «Derechos y deberes», el 5 de enero de 1951, apuntó que «pedimos una vez más que se nos haga saber con qué derecho la Compañía de Tranvías sigue ignorando los peligros a que expone a su sufrido pasaje con su capricho. El señor alcalde tiene la palabra y esperamos que, dado que parece haberse aficionado a la literatura de consejos y reprimendas y se muestra tan comunicativo, nos dé

CRONISTA

El autor empezó a darse a conocer en «Destino» con solamente 21 años

Sin experiencia periodística antes de la guerra, reivindicó a Pla como su maestro

ahora una nota sobre esta anomalía. Creemos que, ahora que vamos a ser tan profusamente multados, tenemos derecho a saber por qué causas tácitas o expresas no se nos atiende a la prensa, a los usuarios y a los ciudadanos en general en nuestra petición».

Otros textos en el libro son los retratos de Luján dedica a amigos y conocidos, necrológicas en las que aparecen apuntes necesarios para comprender a Manuel Brunet, Jaume Vicens Vives, Francesc Pujols, Margarita Xirgu o Josep Pla. De este último, traza un emocionado perfil del que «bueno o malo, yo he sido su discípulo durante muchos años y aprendí de él a conocer paisajes y libros, los hombres y su historia, las ideas y sus queiebras, el oficio de la claridad expresiva. Josep Pla representó para mí a un suscitador y un generoso maestro».

Víctor Fernández

BARCELONA- El de Néstor Luján es un nombre que está asociado a una manera de hacer periodismo, a la curiosidad, a bucear en el detalle pequeño, algo que supo demostrar en numerosas crónicas publicadas en la Prensa catalana. Eso mismo también lo demostró en sus novelas y en sus artículos y sus libros como gastrónomo.

La editorial Meteora ha tenido la buena idea de recopilar parte del trabajo de Luján en «La Barcelona dels tramvies i altres textos», bajo el cuidado de Jordi Amat y Agustí Pons. En el volumen podemos leer algunos de los artículos que aparecieron en las páginas de la revista «Destino», así como las necrológicas de personajes a los que conoció o pudo tratar, su dietario de 1947 o unas interesantes notas sobre el Premio Nadal, galardón literario del que fue testigo de su nacimiento en primera persona aunque no como jurado en la primera edición.

La andadura de Luján en «Destino» se inició el 24 de diciembre de 1943. En ese momento tenía 21 años y firmaba simplemente como L. un texto a propósito de la publicación de un ensayo biográfico sobre Cervantes firmado por Antonio Espina. No sería hasta marzo de 1944 que el periodista empezó a tener una sección propia, «Puntillero», centrada en la crítica taurina, una de sus pasio-

Un periodista llamado Néstor Luján

Un libro recopila las mejores crónicas del autor con Barcelona como tema

nes. Con Ignasi Agustí como director de la revista, también empieza la transformación de la publicación que pasa del falangismo al apoyo a posicionamientos más moderados para aquellos años del primer franquismo. Así lo demuestra la presencia de firmas como Josep Pla, Jaume Vicens Vives, Joan Estelrich, Josep Maria de Sagarra o el mismo Néstor Luján.

Pese a que no tenía ninguna experiencia periodística con an-

terioridad a la Guerra Civil, demostró ser una de las primeras espadas del oficio en «Destino», convirtiendo Barcelona en uno de los temas principales de sus imprescindibles textos. Entre los años 40 y los 50 fue el responsable de otro apartado de la revista, llamado «Al doblar la esquina». Allí no menguó en sus críticas al estado en el que se encontraba entonces la capital catalana, practicando un periodismo de crítica municipal. Ello fue evidente

Meteora

El detalle

Las intrigas del Premio Nadal

» Néstor Luján supo mucho de cómo fue la primera edición del Premio Nadal en la que se premió a una entonces desconocida escritora llamada Carmen Laforet por su novela «Nada». Su texto sobre el galardón es fascinante porque nos invita a saber de las intrigas para que el galardón fuera para el controvertido César González Ruano, «que no tiene bastante valor para ser ladrón de camino, sí tuvo gracia para cobrar el sueldo de la Gestapo, caridad que los alemanes le dejaron de pasar al saber que estaba enterado todo el mundo de que hacía de espía».

«LA BARCELONA DELS TRAMVIES»

Néstor Luján

METEORA
238 páginas,
16,95 euros.

BERNARDO DÍAZ

CADDY
ADZUBAPremio Optimista
Comprometido
2015

«LA VIOLENCIA SEXUAL ES UN ARMA DE GUERRA»

REBECA YANKE MADRID

Es la voz de la mujer congoleña, la periodista que, desde su micrófono en Radio Okapi, ha conseguido que la violencia sexual que sufren sus compatriotas deje de silenciarse. Se llama Caddy Adzuba y la revista *Anoche tuve un sueño* le ha concedido esta semana el Premio Optimista Comprometido 2015.

Pregunta.— ¿Cuáles son las razones para ser optimista hoy en día, si es que existen?

Respuesta.— Por supuesto que existen. Ser optimista es, además, necesario para vivir y para buscar soluciones a los problemas. Es gracias al optimismo que en la República Democrática del Congo se pueden mover montañas y conseguir resultados antes imposibles, como que las mujeres víctimas de la violencia sexual ganen autonomía.

P.— ¿De qué forma la guerra en su país ha perjudicado a las mujeres congoleñas?

R.— La guerra es la causa directa de la situación de la mujer en el Congo. La violencia sexual sobre las mujeres se ha empleado como arma de guerra, una herramienta para conseguir resultados. Pero parece que la paz está llegando. Nuestra guerra se está estudiando, se están desarrollando convenciones y el Gobierno comienza a dar pasos hacia la paz.

P.— Usted ejerce un periodismo comprometido, ¿de qué forma usa la profesión para ayudarlas?

R.— Los medios de comunicación han hecho posible la transformación. Pero lo primero que hubo que hacer fue reivindicar a las periodistas que son mujeres. Hasta entonces las mujeres en las redacciones hacían el café y leían comunicados.

P.— ¿Empoderó usted a sus compañeras en la radio?

R.— Claro. Había que hacerlo. Cuando se ganó el combate en la redacción, se consiguió el primer éxito. Esa lucha duró cinco años, desde 2000 hasta 2005 y, a partir de entonces, se pudo hablar de violencia sexual contra las mujeres en la radio.

P.— ¿Comenzó a invitar a las víctimas a hablar desde sus micrófonos en Radio Okapi?

R.— Al principio eso era inimaginable, era imposible que una mujer contase algo así, por vergüenza y por miedo a que su familia y su comunidad entera les rechazase, miedo a que les tachasen de impuras, vergüenza de no poder dormir con su marido. Ir a un hospital también era imposible para ellas, suponía reconocer lo sufrido.

P.— ¿Y ahora?

R.— Ahora sí, ahora hay víctimas que vienen a la radio a contarlo, pero para conseguir esto hubo que ir a sus comunidades, sensibilizar a sus integrantes, a las mujeres, pero también a sus familias, a sus hermanos... Fue así como se consiguió, ahora vienen y cuentan sus experiencias. Hemos logrado que todos sean conscientes del problema.

P.— ¿Tiene la sensación de haber perdido algo durante todo este tiempo o se siente satisfecha?

R.— Las víctimas de las que hablamos, esas mujeres que viven desplazándose, sin nada que comer en ocasiones, no me son ajenas. Son mis amigas, mis vecinas, mis tías... Y si ellas dicen que pueden seguir viviendo, yo no tengo ninguna razón para no creerlo. Si ellas pueden, yo también. Ellas que han padecido tanto y ahora son líderes.

P.— ¿Por qué cree que la violencia sexual ha podido desarrollarse con tanta virulencia en el Congo?

R.— Las mujeres congoleñas ni si-

quiera eran conscientes de que se estaban violando sus derechos. El fenómeno machista estaba tan asentado, tan socialmente aceptado, que fue muy sencillo que, con la llegada de la guerra, se utilizara la violencia sexual como un arma más. Pero eso precisamente, ese uso de la mujer en un conflicto armado, hizo que poco a poco las familias comenzaran a darse cuenta de lo que estaban viviendo.

P.— ¿Cómo valora que Hillary Clinton acabe de ser elegida candidata a la presidencia de EEUU?

R.— Muy positivamente. Hillary Clinton conoce de cerca los problemas de mi país. Vino en 2013, visitó nuestros proyectos. Gracias

«ANTES DE QUE UNA MUJER HABLARA DE LA VIOLENCIA SEXUAL SUFRIDA, HABÍA QUE SENSIBILIZAR A SU COMUNIDAD»

«LAS VIOLACIONES SON EN LA REPÚBLICA DEMOCRÁTICA DEL CONGO UNA HERRAMIENTA PARA GANAR LA GUERRA»

a ella se aprobó la ley que impide a las empresas multinacionales estadounidenses usar el mineral llamado coltán de sangre, y siempre ha estado cerca de las mujeres que han sufrido violencia sexual.

IBERDROLA
Patrocina La noticia positiva

TELEVISIÓN

Polémicas bajo la alfombra de TVE

- ▶ La cadena elimina parodias de Rajoy o el rey Juan Carlos en 'La hora de José Mota'
- ▶ El programa de Moreno obtiene la mitad de la audiencia pactada por contrato

R. G. GÓMEZ / N. MARCOS
Madrid

Esta ha sido una semana negra para TVE. Los periodistas de la cadena pública presentaron el martes en el Parlamento Europeo un informe en el que denunciaban la "manipulación gubernamental" que están sufriendo los servicios informativos. Al mismo tiempo, en Prado del Rey se acrecentaba la polémica por la eliminación de una parodia sobre el presidente del Gobierno, Mariano Rajoy, en la repetición del programa de humor de José Mota que emite La 1.

La televisión pública tiene otros flancos abiertos. El primero afecta al *show* que produce José Luis Moreno para la noche de los sábados: un formato de variedades más propio del siglo pasado que ha resultado ser un rotundo fracaso. Los directivos de la pública podrían enrollar *La alfombra roja* al no haber alcanzado la cuota mínima de audiencia pactada. Además, TVE ha puesto en práctica a la hora de estrenar algunas series estrategias propias de los operadores privados: la emisión simultánea del capítulo inicial en varios canales, una fórmula que busca mejorar los datos de audiencia pero que menosprecia los intereses de los espectadores.

Manipulación, censura y derroche de fondos públicos son algunas de las acusaciones que pesan sobre la televisión pública. A este clima ha contribuido la eliminación de algunos *sketches* en la reemisión del programa *La hora de José Mota* en los que aparecía el humorista parodiando a Mariano Rajoy, además de otros videos con imitaciones de María Teresa Fernández de la Vega o el rey Juan Carlos. Algunos espectadores echaron de menos esos gags y las críticas no han tardado en extenderse.

Según fuentes de TVE, la supresión de algunas parodias se debe a que habían quedado obsoletas. "Esto se había hablado con José Mota hace tiempo y se decidió suprimir los gags anticuados, es decir, algunos en los que Rajoy aparece como líder de la oposición; Fernández de la Vega como vicepresidenta o Juan Carlos I era el rey de España. Al ser un programa de 2010, ver ahora estas situaciones podía resultar extraño", explican desde la cadena pública. También recalcan que en la web de RTVE se puede ver los programas de forma íntegra.

El portavoz socialista en la comisión de control parlamentario de RTVE, Germán Rodríguez, discrepa de esta versión. "En el consejo de administración, la explicación que se dio es que durante el periodo electoral se retiraban las parodias con alusiones políticas", explica Rodríguez, que califica de "censura" la eliminación del vídeo en el que se remedaba a Rajoy cantando las promesas electorales del PP. "Estábamos acos-

José Mota, caracterizado como Mariano Rajoy. Algunos gags de *La hora de José Mota* han sido eliminados en sus reposiciones actuales.TVE puede suspender la producción del programa *La alfombra roja* tras su cuarta emisión si no consigue los datos de audiencia deseados.Una imagen de la serie de TVE *Acacias 38*, estrenada el miércoles de forma simultánea en La 1 y La 2 en horario de máxima audiencia.

tumbados a la censura en los informativos pero es inaceptable que también se aplique a los programas de humor", añade.

Otro espacio salpicado por la polémica es *La alfombra roja*, un formato contenedor de tres horas en el que caben actuaciones musicales, concursos de talentos, entrevistas a famosos, monólogos de humor, piezas de ficción con un toque costumbrista y una sección denominada *Sueño imposible* en la que una persona corriente cambia de imagen para

sorprender a su familia y amigos. Su paso por La 1 en el horario estelar de los sábados ha estado muy por debajo de las expectativas. Debutó con una cuota de pantalla del 5,8% (843.000 espectadores) y en las sucesivas semanas apenas ha mejorado. La siguiente entrega obtuvo un 6% (816.000) y la tercera un 6,1% (736.000). A expensas del dato de ayer, *La alfombra roja* podría estar a punto de salir de la parrilla de TVE. La cadena tiene la opción de cancelar su emisión sin

ningún tipo de penalización al no haber alcanzado el *share* (cuota de pantalla) pactado por TVE y la productora de Moreno. Según fuentes de la corporación, en la propuesta de contrato entregada al consejo de administración se establecía una audiencia de corte del 12,5%. Si durante cuatro emisiones consecutivas estaba por debajo de esta cuota, TVE podría rescindir el contrato (220.000 euros por entrega, según fuentes de la corporación) sin coste alguno. Rodríguez percibe que los mediocres resultados se deben a que es un programa caduco: "No está en línea con sociedad española".

Con la intención de reforzar sus dañadas tardes, y tras reconocer el fracaso de audiencia que supusieron los anteriores magazines vespertinos, TVE ha decidido apostar por la ficción nacional para la sobremesa de La 1. Ese refuerzo llega con los estrenos de *Acacias 38* (la semana pasada) y *Seis hermanas* (el próxi-

La pública explica la supresión de gags políticos por estar "obsoletos"

El estreno de la serie 'Acacias 38' se emitió en La 1 y La 2 simultáneamente

mo miércoles). Ambos arrancan en el horario nocturno para, a partir del día siguiente, desplazarlas a las 16.30. Sin embargo, llama la atención que la presentación se realice de forma simultánea en La 1 y La 2.

La cadena justifica este hecho como una cuestión estratégica. "Es una forma de exponer a los espectadores de las dos cadenas unas series por las que apuesta el canal", explican fuentes de TVE. El resultado es que los espectadores de La 2, un canal que se caracteriza por tener unos formatos diferentes e incluso más especializados, se han encontrado en la noche de dos miércoles con la misma oferta que la primera cadena. "Si se pensara que es una decisión que perjudica al espectador, no se haría", añaden desde TVE. Estas estrategias son habituales en los canales privados y la pública las utiliza durante la emisión de los principales telediarios, que se difunden simultáneamente en La 1 y Canal 24 Horas.

En el caso de *Acacias 38* las cifras no han acompañado: fue seguida en La 1 por 1.586.000 espectadores (8,0%), datos que, tras sumarle la audiencia de La 2, subieron hasta 1.937.000 (9,7%). Es decir, La 2 sólo aportó a la serie un 1,7% de cuota de pantalla.

ENTREVISTA

“Espanya surt de la crisi amb targeta negra”

Enric Juliana, periodista, publica ‘Tarjeta negra’

IGNACIO OROVIO
Barcelona

El periodista Enric Juliana, director adjunt i delegat a Madrid de *La Vanguardia*, acaba de recopilar a *Tarjeta negra*. 80 dies que convulsionaron la política española (RBA) les cròniques de tardor en l'edició digital del diari, creant un llibre singular i en singular: la crònica d'un període apassionant de la política espanyola, des de la Diada del 2014 (centenars de milers de persones formant una V a Barcelona) fins a la consulta del 9-N, amb més de dos milions votant quina relació prefereixen entre Catalunya i Espanya. Mentrestant, a Madrid...

Targeta negra per a Rodrigo Rato, detingut aquesta setmana!

La detenció de Rodrigo Rato ve a ser l'epíleg de *Tarjeta negra*. El setembre va ser el mes dels nous desitjos de sobirania: sobretot pel gegantí Onze de Setembre català i també pel referèndum celebrat a Escòcia. L'octubre és el mes en què se sent un cruxit molt fort en la societat espanyola. La sensació d'embafament pels escàndols i el fort deteriorament del sistema depassen tots els límits coneguts i la societat es planteja molt seriosament un càstig general a l'ordre establert. Sorprenentment, una nova força política, Podem, es col·loca al capdavant en les enquestes. El novembre va ser el mes de la consulta més o menys tolerada a Catalunya –contra el criteri d'alguns membres del Govern central que advocaven per la confiscació de les urnes i les paperetes– i dels primers intents del poder de prendre consciència de la gravetat del moment. La detenció de Rodrigo Rato confirma la profunditat del deteriorament del quadre polític espanyol. Es pot interpretar com un intent del Govern de reabsorbir el malestar, assenyalant com a víctima sacrificial un dels homes més importants del període aznarista. És l'home que va reconfigurar la nomenclatura econòmica espanyola després de les privatitzacions del 1996-2000. L'home de la liberalització del sòl. El gran animador del tiberi immobiliari. L'home que va poder ser president, no ho oblidem. S'està actuant contra tot un símbol del PP. Gran operació lampedusiana? No ho sé. En realitat, només falten quaranta dies per a les municipals i autonòmiques. Crec que, a curt termini, aquesta actuació deteriora encara més el partit governant a Espanya.

Si la targeta vermella és expulsió, què és la negra?

...canvi de reglament.

Incidix l'exigència de targeta negra en el procés català?

D'alguna manera, sí. El 9/XI dona les

primeres xifres. A Catalunya, el “dret a decidir” ha estat un gran coagulador del malestar social. La bandera del *Volem votar* és la bandera de molta gent indignada, de la gent que vol que passi alguna cosa. Contestació en positiu. Fixem-nos en el 9 de novembre: si només haguessin anat a votar els favorables a la independència hi hauria hagut una participació d'1,8 milions. Per endavant, una participació per sota de 2 milions era un fracàs. De manera que els qui faciliten l'èxit de la jornada són els qui decideixen participar sense votar si-sí. Trobo a faltar aquesta lectura als fulls de ruta i a les cartes astrals que ara es dibuixen.

Pablo Iglesias: suflé o alfil?

Podem és un símptoma, intel·ligentment dirigit. Ha aconseguit situar en el discurs públic la idea que una cosa profunda ha de canviar i ha empès els altres partits a modificar el seu llenguatge corporal i verbal. Ha assentat la idea

aquests moments 12,3 milions de persones, sobre un total de 35,3 milions d'electors. Evidentment, una generació no és un bloc polític monolític. Una altra dada: el 41% de la població espanyola d'entre 25 i 34 anys té titulació superior. Un veritable rècord i tot un problema, ja que no hi ha prou ofertes de feina per a aquest nivell de qualificació...

Què veu l'endemà del 27 de setembre català?

Cal llegir primer les municipals del maig. Cal veure què passa a la ciutat de Barcelona. Crec altament probable una majoria sobiranista en el pròxim Parlament de Catalunya. No sé si aquesta majoria la podran garantir CiU i ERC.

El suflé ha baixat?

Un moviment cívic tan fort com el que s'ha manifestat en els últims anys no es desfà tan fàcilment. Hi ha una certa majoria sobiranista; no una contun-

ALEX GARCIA

El periodista Enric Juliana, director adjunt de *La Vanguardia*, aquesta setmana a Barcelona

ANÀLISI D'UN FENOMEN

“Què és ‘targeta negra’? Senyal d'indignació i exigència de canvi”

EL VOT A LA CONTRA

“Els no independentistes van salvar amb el seu vot la solvència del 9-N”

que nous partits són possibles. Pel túnel excavat per Podem s'hi mou Ciutadans. Veurem què passa a les eleccions del maig. La meua impressió és que el plantejament més ambiciós de Podem, moure's des de l'extrema esquerra cap al centre, té serioses dificultats de realització.

No li sembla que Podem expressa també un malestar derivat de la massificació dels títols universitaris?

Hi ha un canvi generacional. Hi ha tota una crisi generacional: els nascuts després del 1974 amb dret a vot sumen en

dent majoria. El sobiranisme continua coagulant tots els sentiments de protesta? Em fa l'efecte que s'està produint una diversificació més gran i que ara han nascut altres vies.

Domina en el PP un cert nihilisme, gairebé un desig que guanyi ERC?

En el PP ha acabat imposant-se la línia que sosté que és millor enfangar el camp català, que buscar solucions a curt termini; solucions que segurament serien inacceptables per a molts electors de la dreta espanyola. S'han imposat els que creuen que el moviment de protesta català acabarà atrapat per les seves pròpies contradiccions.

No és greu que al catàleg de solucions del PP no n'hi hagi cap per a Catalunya?

Hi ha qui creu, a Madrid i, per descomptat, a Barcelona, que el president del Govern havia d'haver estat molt més proactiu amb Catalunya. S'ha optat per l'espera, la contenció i l'entollament. S'ha optat per mantenir viva la tensió, que, al seu torn, també ofereix un incentiu electoral al PP en la resta d'Espanya. Vegem què ens diuen les eleccions municipals.●

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Pep Collelledemont

Periodista

Caldrà una motxilla

Tinc una colla d'amics que cada dissabte surten al matí a caminar per posar-se en forma. Això sí, a final de trajecte sempre hi ha un restaurant per recuperar forces amb un esmorzar de forquilla. Vaig pensar en ells quan llegia, diumenge passat, el llarg escrit del director Xevi Xirgo sobre la revista que des d'avui, diumenge, dia 19, s'adjuntarà amb El Punt Avui. Entre el diari i la revista no aniria malament que carreguem la motxilla a l'esquena per portar-ho amb més comoditat, tenint en compte, a més, que molta gent el diumenge no compra pas un sol diari. Per això he pensat en els meus amics que van a caminar, estaran en forma per portar tot el pes, tenint en compte que la cultura té un pes especial. Si llegiu avui aquest defensor, vol dir que teniu a les mans la nova revista. He rebut aquests dies algun correu, no gaires, tot sigui dit, felicitant el diari per la iniciativa, ja que el diumenge sol ser un dia que permet llegir amb calma el diari i, al mateix temps, posar la revista damunt de la taula que acostumem a tenir davant del sofà i anar-la llegint amb calma durant els dies de la setmana, fins que n'arribi una altra. El que sí que puc dir és que quan escric aquestes ratlles, dijous al matí, no he rebut ni un sol correu ni una trucada de desacord amb la decisió del diari. Ni una. Pot ser quan l'hàgim pogut pair hi veurem alguns inconvenients, tot i que no ho crec, ja que aquí no podem parlar de canvis sinó de compilació de continguts. Donaran més pel mateix preu.

EL CURIÓS SERÀ QUE TINDRÀ més volum la revista que el mateix diari. Presència serà igual, amb les mateixes seccions, un ampli dossier cada setmana i la secció que crec que és molt útil de Sortim, sense oblidar les seccions de Religions, Opinió i Món. Per altra banda, tenim el suplement de Cultura, que ve de l'Avui i que ha donat un gran prestigi cultural al diari. Fa dies, precisament, que volia parlar d'aquest suplement, ja que de tant en tant m'arriben comentaris de lectors, normalment a favor dels continguts,

JORDI SOLER

però també hi ha lectors que m'han manifestat que és un suplement "per a savis", per a gent que està molt al corrent del món cultural, ja sigui en llibres, pel·lícules, estudis... Certament, Cultura des que conec aquest suplement, fa una colla d'anys, sempre s'ha distingit pel seu nivell, és un referent en el món cultural català i els autors dels articles acostumen a ser gent molt especialitzada. Us seré sincer, la revista Cultura me l'he llegida sempre d'una forma diferent de la resta del diari i dels seus suplementos. No es pot passar de pressa com puc fer amb L'Esportiu, per exemple, sense amb això voler dir

que el diari d'esports no tingui un bon nivell. Però és diferent. La gent que escriu a Cultura és conscient que no es tracta d'una simple divulgació de temes culturals sinó que el lector hi cerca quelcom més. I crec que ho aconsegueixen molt bé. És per recrear-s'hi, per llegir els articles sencers i una bona garantia a l'hora de decidir-nos a comprar algun llibre o anar a veure una pel·lícula. I també per estar al corrent de tendències, orientacions i personatges. No oblidem que la cultura diària, el que es cou en cada moment, ho tenim al diari amb una secció molt completa i útil. Final-

ment tenim el suplement L'Econòmic, que crec que ha trobat el seu punt just per posar-nos al corrent de les gran línies econòmiques que es mouen al nostre entorn i de també l'economia de cada dia. Una secció que a mi sempre m'ha interessat és la de les empreses, que en tenim moltes i molt importants, i moltes vegades ho desconeixem. M'imagino que a molta gent els passa com a mi, ens perdem en el gran món econòmic, que mou tota la societat, però ens agrada estar una mica al corrent del que passa en l'economia que tenim al nostre costat i que és la que, en el fons, ens fa anar més bé o més malament quan consultem la butxaca. Bé, llegiu-vos la nova revista, aquesta Presència que n'ha viscut de tots colors, però que continua viva cada setmana, i que sigui per molts anys.

Llegiu-vos la nova revista, aquesta Presència que n'ha viscut de tots colors, però que continua viva cada setmana, i que sigui per molts anys

ACABO. HAIG D'AGRAIR a en Lluís Nicolau perquè ens analitza tant a fons que no se n'hi escapa ni una. Anem llegint amb deteniment tots els seus comentaris i suggeriments i mirarem de posar-hi remei. Un exemple, a El Punt Avui diem que Endesa havia retirat el projecte de l'embassament de Mont-rebei i al cap de tres dies Presència deia que el volien fer. La causa és clara, la revista es tanca amb uns dies d'anticipació. Per sort, hi ha el diari. Ivull agrair la comunicació de Jordi Adell, de Barcelona, que ens parla de la Torre del Moro, edifici situat al barri d'Horta, del qual vam parlar en el diari i que ell coneix molt bé. Ens diu: "És utilitzat de magatzem de ferralla per uns xicotets que en recullen. Com a veí del barri em dol el deteriorament pel mal ús que se'n fa." En prenem nota, i a veure si algú hi posa remei. Gràcies.

Els lectors que es vulguin posar en contacte amb el Defensor del Lector ho poden fer trucant al telèfon 972 186 400, enviant un fax al número 972 186 420, per correu electrònic a l'adreça defensor@elpunt.cat, o enviant una carta al carrer Santa Eugènia, 42. 17005 Girona. En les comunicacions escrites hi ha de figurar forçosament el nom, el domicili i el telèfon de l'autor. El Defensor del Lector les contestarà particularment, o bé per mitjà d'un article, quan consideri que tracten de qüestions d'interès general.

De Sant Jordi a les eleccions: les 30 cites de l'ARA

Un diari fet per escriptors i una sèrie de suplementos territorials

ARA
BARCELONA

L'ARA posa en marxa la setmana que ve una ambiciosa operació periodística que li permetrà oferir, des de la diada de Sant Jordi fins a les eleccions municipals, una sèrie de 30 diaris especials, amb un suplement cada dia. Aquestes són les 30 cites de l'ARA.

Sant Jordi
Un diari fet per escriptors i un suplement sobre biblioteques
Des del seu naixement, l'ARA ha tingut el dia 23 d'abril marcat en vermell i per aquest motiu el diari ha escollit aquesta data, la del seu cinquè Sant Jordi, per celebrar la primera de les 30 cites extraordinàries que tindrà amb els lectors durant les properes setmanes. Després d'haver convertit en un clàssic el titular "Llegir, estimar", l'ARA vol crear una nova tradició per al dia de Sant Jordi, i per això dirà repetirà una experiència que ja va iniciar l'any passat: cedir les pàgines del diari a escriptors perquè les omplin amb contes basats en l'actualitat.

Silvia Soler, Màrius Serra, Xavier Bosch, Care Santos, Martí Gironell, Marina Espasa, Enrique Vila-Matas, Antonio Muñoz Molina, David Monteagudo, Bernardo Atxaga, Ludmila Petruixévskaja, Etgar Keret, Monika Zgustova i Karl Ove Knausgård formaran part de la llista de 40 autors que convertiran l'ARA en un recull de la millor literatura catalana i internacional del moment.

A més, el mateix dia de Sant Jordi l'ARA s'acompanyarà d'un suplement especial de 80 pàgines sobre biblioteques. La història i els reptes

de futur d'aquestes instal·lacions, la seva arquitectura o el seu funcionament seran alguns dels temes que el suplement abordarà en diversos reportatges. A més, una quinzena de persones reflexionaran sobre els llibres que no podrien faltar a la seva biblioteca ideal, unes opinions que es complementaran amb les dels lectors de l'ARA, que poden votar pels títols que consideren imprescindibles en qualsevol biblioteca a través de la web del diari.

L'oferta de l'ARA per Sant Jordi es completa amb *El recomanador*, un interactiu que es va activar dimecres a la web i que proposa per a cadascú, en funció dels seus interessos, el llibre que més li pugui agradar d'entre 155 novetats editorials.

Cap de setmana barceloní
Dos suplementos sobre la Barcelona del 2025

Un cop superat Sant Jordi, l'ARA començarà a mirar cap a les eleccions municipals del 24 de maig, i primer de tot se centrarà en Barcelona. El cap de setmana vinent es publicaran dos suplementos, de 16 pàgines

Nou impuls a la comunitat de l'ARA

Coincint amb la setmana en què l'Estudi General de Mitjans (EGM) ha donat un nou rècord d'audiència per a l'ARA –amb 141.000 lectors– la comunitat del diari ha viscut un important creixement, fruit de la campanya de diumenge passat en què es regalaven deu vals per provar el diari durant aquest mes carregat d'edicions especials. Així, més de 4.200 persones s'han registrat a la web per obtenir els vals i els seus dos

cadascun, que reflexionaran sobre com hauria de ser la capital catalana d'aquí deu anys. Dissabte, el diari donarà veu a 25 experts de diversos àmbits que assenyalaran tres coses que caldria fer i tres que caldria deixar de fer per millorar la ciutat. L'endemà s'acabarà de dibuixar la proposta de la Barcelona del futur a través dels 25 objectius que, en opinió de l'ARA, la ciutat hauria d'assolir durant la pròxima dècada.

27 ciutats
Un suplement diari per acostar-se a la realitat municipal
Després de mirar cap a Barcelona, l'ARA obrirà el focus a la resta del territori. Del dilluns 27 d'abril al

El diari de Sant Jordi s'acompanyarà d'un suplement especial sobre biblioteques, i del 27 d'abril al 23 de maig es publicarà cada dia un dossier sobre una ciutat catalana.

dissabte 23 de maig –el dia abans de les eleccions– el diari publicarà cada dia un suplement sobre una ciutat, per fer un retrat de la seva realitat social i política i analitzar el context en què se celebraran els comicis, les propostes més destacades de cada candidat i el panorama que es podria dibuixar després de les eleccions. En total es publicaran 27 dossiers, la qual cosa permetrà aturar-se en 25 ciutats representatives de tot el territori català, a més de Palma i València.

Cada suplement constarà de vuit pàgines i s'obrirà amb un reportatge que permetrà observar la ciutat a través de la mirada d'una persona que hi arriba de fora. Així, per exemple, Empar Moliner visitarà Terrassa en el primer d'aquests dossiers, i a partir d'aquí Carles Capdevila, Antoni Bassas, Cristina Puig, Albert Om, Xavier Bosch, Toni Soler, Silvia Barroso, Catalina Serra i la mateixa Moliner s'endinsaran en la resta de ciutats, sempre acompanyats d'un guia autòcton. Aquesta visió forana es completarà amb un article d'un autor local.

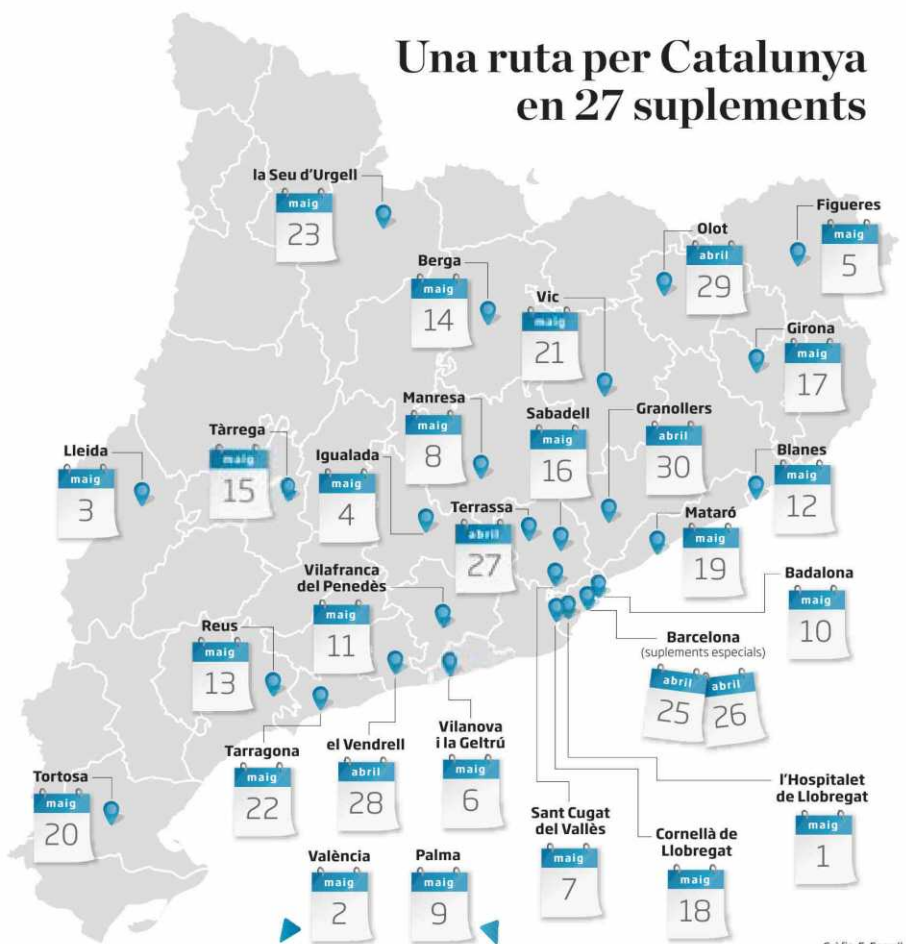
Cada especial inclourà una anàlisi demogràfica de la ciutat i un article elaborat per l'equip de política de l'ARA sobre el panorama polític local, els reptes del pròxim mandat i un perfil dels candidats. Els dossiers es tancaran amb una pinzellada sobre els principals municipis de l'entorn de la localitat.

Cada dossier es presentarà, el dia emblemàtic de la ciutat. L'acte serà conduït pel representant del diari que hi hagi anat a fer el reportatge, i comptarà amb la presència d'autoritats i representants de la societat civil. Els subscriptors que vulguin assistir a alguna de les trobades s'hi poden inscriure a través de l'Ara.cat.

La web també se suma a la campanya, amb dues iniciatives. D'una banda, el concurs *El més llest del poble*, que proposarà un test amb deu preguntes sobre cadascuna de les 27 ciutats. Cada dia es publicarà el qüestionari corresponent, i els punts obtinguts s'aniran sumant per elaborar la classificació global. Els millors concursants es veuran les cares a la final, on el guanyador s'endurà un vol en globus.

D'altra banda, l'Ara.cat ha posat en marxa l'interactiu *Si jo fos l'alcald*, que convida els lectors a opinar sobre els aspectes del seu poble o ciutat que més els agraden i els que creuen que caldria canviar.

Una ruta per Catalunya en 27 suplementos

Gràfic: E. Forroll

Un Gat Perich reivindicatiu

Willem i el Gran Wyoming defensen la llibertat d'expressió al recollir el premi

ALBA LÓPEZ
BARCELONA

Ahir, després de tres anys de silenci per culpa de la crisi econòmica, es va tornar a entregar el premi Internacional d'Humor Gat Perich, impulsat pel còmic i dibuixant Fernando De Anda. En aquesta XVII edició, quan es compleixen 20 anys de la mort del dibuixant Jaume Perich, a qui el Saló del còmic homenatja en una exposició, el presentador televisiu José Miguel Monzón, el Gran Wyoming, i l'humorista holandès Willem van rebre l'honor feliç.

Abans de la gala, els dos premiats, recolzats per col·legues, dibuixants i humoristes, van disfrutar d'una agradable passejada en Golondrina pel port de Barcelona. En la trobada, Willem, un dels fundadors de *Charlie Hebdo* i actual dibuixant del diari francès *Libération*, va destacar la importància de la llibertat d'expressió com a valor principal. En aquest sentit, va agrair el premi en nom de *Charlie Hebdo* recordant el tràgic atemptat del passat mes de gener contra la redacció del setmanari satíric francès.

Per la seva part, Wyoming va afirmar, sobre el reconeixement, que «és l'honor més gran que pot tenir un ésser humà perquè és el premi que se li concedeix a la gent amb més categoria d'aquest país. L'humor com la capacitat de riure's d'un mateix al nostre país és nul, de manera que els humoristes no som artistes, sinó herois».

En l'acte d'entrega de premis, celebrat a l'auditori de l'editorial RBA, no hi van faltar el bon humor i les bromes del Gran Wyoming. Va fer broma amb reflexions crítiques i àcides sobre la monarquia, el seu suposat magnetisme personal i va ironitzar sobre la seva presència a Barcelona afirmant amb naturalitat que «venir a Catalunya per a un espanyol de veritat no és senzill».

El mestre de cerimònies va ser el periodista Jordi Llompart, que va alabar la força de De Anda per no rendir-se i buscar mitjans per continuar amb el premi Gat Pe-

rich. Fernando De Anda -caricaturista lleonès establert a Barcelona-, per la seva banda, va demanar recordar el seu amic Toni Godoy, un dels impulsors del premi, absent per malaltia. Durant la celebració, De Anda va ser sorprès amb un guardó Gat Perich que va homenatjar l'impulsor per tot el seu esforç i dedicació durant tots aquests anys.

En edicions anteriors, s'havien premiat humoristes com El Roto, George Wolinski, Forges, Toni Batllori, Fernando Krahn, Pepe Rubianes, Andreu Buenafuente, Josep Antoni Fernández i Tricicle.

JORDI COTRINA

►► El Gran Wyoming i Willem, en Golondrina.

«Els humoristes no som artistes, sinó herois», va fer broma el Gran Wyoming

La jornada que va distingir el talent humorístic va comptar amb la presència de còmics i dibuixants de diverses publicacions satíriques de tot Espanya, procedents, entre altres llocs, de les Canàries, Guadalajara, Lleó, Madrid, Múrcia i Navarra. Van ser acollits per l'Associació Perich Sense Concessions, organitzadora dels premis, que té com a objectiu condecorar la trajectòria professional dels humoristes. ≡

elradar

Mario Kreutzberger, Don Francisco, presenta *Sábado gigante*. UNIVISIÓN

Univisión tanca el xou de varietats de més durada després de 53 anys

ALBERT CASTELLVÍ ROCA
BARCELONA

Sábado gigante, el programa de varietats més llarg de la televisió mundial, s'acomiadarà dels espectadors aquest setembre després de 53 anys d'emissions ininterrompudes. La cadena de televisió nord-americana en castellà Univisión va anunciar divendres que l'espai s'emetrà per última vegada el 19 de setembre "després d'una extraordinària trajectòria". El format es va estrenar a Xile el 1962 i des de llavors ha tingut sempre el mateix presentador, Mario Kreutzberger, conegut com a Don Francisco. Nascut el 1940 a la ciutat xilena de Talca, Kreutzberger va posar en marxa el format amb 21 anys, i se'n retirà amb 74. Tot i així, segons Univisión, Don Francisco "continuarà col·laborant" amb la cadena "en nous projectes i conduint progra-

mes especials d'entreteniment i campanyes com el Teletón USA".

Després de 24 anys d'emissions a Xile, on era conegut com a *Sábados gigantes*, el 1986 el programa es va començar a produir des de Miami per al públic hispanoamericà dels EUA. Durant sis anys es van mantenir les dues versions, però des del 1992 la producció es concentra als estudis d'Univisión a Miami, des d'on es distribueix a 43 països. Un portaveu d'Univisión ha assegurat en declaracions a Efe que la decisió de tancar el programa s'ha pres de mutu acord entre la cadena i el presentador, i ha remarcat que els índexs d'audiència de l'espai són bons.

En els inicis *Sábado gigante* havia arribat a durar més de set hores i ocupava tota la tarda i vespre dels dissabtes del Canal 13 xilè. Actualment dura entre dues i quatre hores, que s'omplen amb actuacions musicals i humorístiques, entrevistes i concursos. ■

Más canales

CARLOS BOYERO

Desgraciadamente, nunca he tenido claro el significado del concepto hogar y probablemente ese desconocimiento es el culpable de que posean tanto y enfermizo imán para mi sensibilidad las grandes películas y novelas que hablan de seres errantes, del desarraigo voluntario, forzado o irremediable. Pero deduzco que una casa no es un hogar, que lo del hogar requiere entre otras cosas estar acompañado. Por ello me sorprende el titular de un artículo. Dice así: "El 25% de los hogares es unipersonal". Añade que hombres solteros y mujeres viudas son mayoría en estos 4,5 millones de casas. Sé que también viviendo con alguien las personas pueden sentirse muy solas, pero no imaginaba que había tanta gente viviendo (o solo sobreviviendo o esperando una muerte rápida) con su exclusiva compañía.

Sé que una parte notable de los solitarios, con causa o sin ella, encienden la televisión o la radio cada vez que entran en su casa, e imagino que esa cosa tan opiácea de Internet no sabe lo que es dormir. Ima-

Pantallas de televisión.

gino que las imágenes, los sonidos, el ruido, las voces ajenas, les sirven para guarecerse de la intemperie íntima, de sus fantasmas o del aburrimiento.

Lo que no entiendo es cómo estas almas perdidas pueden consumir tanta televisión sin que su sistema nervioso sufra desarreglos alarmantes. Asumiendo algo tan democrático como que para gustos se hicieron los colores, es evidente que la basura nunca ha poseído ni un discreto encanto, que huele mal, que asfixia, que embrutece, la publicidad provoca mareo, el cine que se exhibe es infame, las tertulias hepáticas y las políticas se rigen por fórmulas clónicas e idéntico criterio, las series son agotadoramente rutinarias o cochambrosas, jamás he pillado el encanto de los concursos. Este es el tono medio de la televisión que tantas personas utilizan como tabla de naufrago. Y, de acuerdo, si pagas por descodificar, el panorama cambia.

Leo otra noticia inevitablemente cómica. El Gobierno saca a concurso seis nuevos canales de televisión. Exige para acceder a ellos "la expresión libre y pluralista de ideas y corrientes de opinión". Continúa la broma: "Solo se tendrá en cuenta la oferta de una programación que contenga contenidos de alta calidad". Terror me dan los sabios criterios del Gobierno sobre el pluralismo y la calidad.

La televisió austríaca parla de les acusacions de manipulació a TVE

L'informatiu de la televisió pública austríaca ORF va emetre dijous un reportatge en què es feia ressò de les acusacions de manipulació contra la direcció de TVE. La notícia, elaborada pel corresponçal de la cadena a Madrid, recollia la visita de dos representants del consell d'informatius de TVE al Parlament Europeu per denunciar les pressions polítiques que reben—un fet

que no va aparèixer al *Telediario* perquè segons el consell la direcció d'informatius va prohibir cobrir-lo— i es referia també a la redacció paral·lela que s'ha creat a TVE perquè “prengui decisions sobre els continguts dels programes informatius”. La peça atribuïa també a motius polítics el fet que els directors d'*El Mundo* i *El País* fossin rellevats “amb poc temps de diferència”.

Alonso perdona la periodista que el va insultar a Twitter

Fernando Alonso vol tancar la polèmica que mantenia des de fa uns dies amb la periodista italiana Paola Saluzzi, que l'havia insultat a través de Twitter. "Va ser un fet aïllat. Després es va disculpar i s'ha de girar full. No hi ha cap problema", va dir Alonso durant la roda de

premsa prèvia al Gran Premi de Bahrain de Fórmula 1, que es disputa avui. En una piulada, Saluzzi havia qualificat el pilot d'"arrogant", "envejós" i "imbècil". Tot i que després va demanar disculpes, aquesta setmana la cadena Sky va decidir apartar-la de la feina.

Siete años de cárcel para una periodista china por “revelar secretos de Estado” a Occidente

La periodista septuagenaria y tenaz luchadora por la democracia Gao Yu ha sido condenada a siete años de cárcel por un delito de “revelación de secretos de Estado” en la última evidencia de la creciente hostilidad del Gobierno de Xi Jinping hacia las voces críticas contra su régimen,

según se hizo eco ayer *El Periódico*. Un tribunal pequinés falló que Gao filtró a la prensa occidental una instrucción gubernamental interna que ordenaba redoblar la lucha contra valores occidentales como la democracia, la sociedad civil o la libertad de prensa.

VLADIMIR DE SEMIR

Divulgador científic

Pioner Va fundar el primer suplement científic d'un diari, a 'La Vanguardia', i per tant és un històric de la comunicació científica. Ara acaba de publicar 'Decir la ciencia', un assaig justament sobre les relacions entre periodisme i ciència

“El primer divulgador científic va ser Galileu”

MÒNICA LÓPEZ FERRADO

El vessant divulgador de Vladimir de Semir (Barcelona, 1948) també inclou la docència. Ha format centenars de comunicadors científics durant una vintena d'anys, des del màster de comunicació científica de l'IDEC. A la Universitat Pompeu Fabra (UPF) ha sigut director de l'antic Observatori de la Comunicació Científica, i actualment presideix el Consell Assessor del nou Centre d'Estudis Ciència, Comunicació i Societat, vinculat al departament de ciències experimentals de la UPF.

acabava de ser nomenat director del Museu de la Ciència. Som amics des de l'escola bressol. I em va preguntar com era que *La Vanguardia* no dedicava més espai a la ciència. Vaig parlar amb el director i vam tirar endavant el suplement.

Quina és la teva vinculació amb la ciència?

Jo vaig estudiar matemàtiques a la Universitat de Barcelona, però no vaig acabar la carrera perquè vaig començar a treballar com a periodista molt aviat.

Quin va ser el primer científic que va voler que l'entengués tothom? El periodisme científic modern ve d'una tradició antiga. La divulgació neix amb Galileu, que decideix escriure sobre ciència en una llengua vernàcula, en italià i no en llatí, perquè l'entengui més gent. Ell va ser el creador del mètode científic i de la divulgació.

¿El llenguatge i el ritme científics són difícils de reconciliar amb els periodístics?

Es molt difícil traslladar el temps científic al del periodisme. Entrar la ciència en la subhasta del dia a dia de les notícies no és fàcil, perquè no hi ha un eureka cada dia. La veritat científica sempre té una dosi d'incertesa i variabilitat, i el periodista està barallat amb les incerteses. Per posar un titular necessita saber si hi ha o no hi ha vacuna, si allò s'ha descobert o no.

I el periodisme científic contemporani, quan neix?

Neix entre la Primera i la Segona Guerra Mundial, amb l'objectiu d'explicar els grans avenços tecnològics que es produeixen a principis del segle XX, i que hi ha al darrere de les guerres. Al principi no és un periodisme científic organitzat, entès com a especialitat, sinó que són els mateixos científics els que fan aquesta divulgació a través dels mitjans de comunicació de l'època.

Quina és la salut de la informació mèdica?

Des del 1997, des de la Pompeu Fabra hem estat fent l'informe Quiral, dirigit per la Gemma Revuelta: una anàlisi exhaustiva sobre les notícies de salut als principals mitjans, i hem detectat un patró crònic de la informació i un altre d'agut. El crònic són les notícies a les quals estem acostumats. El científic i el periodista han après a explicar temes sobre el càncer, per exemple, on és difícil trobar grans errors. Però si es declara una epidèmia, quan ens trobem amb un patró agut, llavors és quan es produeixen els errors més importants.

Quan es consolida com a especialitat de la comunicació?

Després de la Segona Guerra Mundial, quan el món queda dividit en dos blocs, el liberal-capitalista i el marxista-comunista, i comença la Guerra Freda. Aquesta guerra es lliura als mitjans de comunicació i els avenços tecnològics hi juguen un paper fonamental. La cursa espacial, per exemple. En John Wilford Noble, un dels periodistes científics més importants del *New York Times*, que deixa'm dir que va ser el primer diari del món amb una secció de ciència, explica que ell va acabar sent periodista científic gràcies al llançament de la nau Sputnik.

¿Més prudència, doncs, seria una recomanació?

Això passa amb el periodisme en general. De vegades la gent parla i opina perquè la càmera està encesa. Ningú diu "No parlarem d'això perquè no en sabem prou". Quan hi ha un buit d'informació sempre s'omple amb el que sigui.

I tu mateix, com et vas fer periodista científic?

Jo sóc periodista científic perquè passava per allà en el moment oportú [riu]. A *La Vanguardia* vaig començar com a corresponsal a la comarca del Vallès Oriental, i després vaig passar a la redacció, a la secció de política. Més tard, als anys 80, vaig estar al capdavant de la reconversió del diari. Després, com que era època de bonança i hi havia molta publicitat, es va plantejar que calia fer un quadern. Jo havia dinat feia uns dies amb en Jorge Wagensberg, que aleshores

¿Al periodisme científic li falta visió crítica?

N'hi falta al periodisme en general, i més autocrítica. Per començar, explicar les coses que passen als laboratoris sense context científic i social no té gaire sentit. Cal incorporar la controvèrsia i no agafar tal qual el resultat que es publica a la revista científica.

¿Ens pots resumir les qualitats del periodista científic en una frase?

A més de tenir coneixements, el periodista científic ha de saber trobar l'equilibri entre rigor i amenitat. I per aconseguir això cal experiència i compromís. —

Vladimir de Semir ha contribuït a la formació de centenars de comunicadors científics en els últims vint anys. PERE TORDERA

“El periodisme científic es consolida amb la Guerra Freda. Els avenços tecnològics hi tenien un paper clau”

“La veritat científica sempre té una dosi d'incertesa, i el periodista està barallat amb les incerteses”

(Els fotògrafs del Centre de la Imatge)

El fotògraf dels magatzems de vi

Compromès amb el món de l'esport reusenc, membre del Club Natació Reus Ploms i format en l'atletisme i el bàsquet, inicia les seves activitats fotogràfiques a la dècada dels seixanta. Membre fundador de l'Agrupació fotogràfica Reus.

La seva producció fotogràfica és essencialment acurada amb el fet de la pulcritud, revelant-nos un esteta de la llum. Són característiques les seves obres dels magatzems de vi de Reus, als anys seixanta, on combina la seva activitat professional amb l'afeció, i ofereix imatges d'extraordinària bellesa dels obrers en plenes activitats professionals, en mig de bótes de vi, amb excel·lents oportunitats de llums, escollides dia rere dia i novament assajades fins a obtenir una perfecció estudiada i calculada.

Va participar, especialment, en salons estatals, obtenint gran nombre de premis a les convocatòries de «La setmana vitivinícola» a València. Participa en les activitats pròpies de la fotografia reusenca i col·labora en salons de prestigi, com la Medalla Gaudi, els premis Ciutat de Reus, etc.

Efectuà una important exposició a Reus l'any 1986 dintre del marc de la prestigiosa Primavera fotogràfica a Catalunya, convocada per la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Part de la seva obra està seleccionada a la mostra "Temps de silenci". Panorama de la fotografia espanyola dels anys 1950-60, que va organitzar pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, i presentada al Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona, així com al Palais Tokyo de París, seu de la Mission du Patrimoine Photographique del Ministeri de Cultura francès.

El celler de la fàbrica de Chartreuse, amb el monjos treballant.

FOTO: JOSEP MARTÍ PUIGORIOL - ARXIU HISTÒRIC DE L'AGRUPACIÓ FOTOGRAFICA DE REUS / CIMIR

Imatge de garrafes d'assellar. FOTO: JOSEP MARTÍ PUIGORIOL - ARXIU HISTÒRIC DE L'AGRUPACIÓ FOTOGRAFICA DE REUS / CIMIR

Les seves obres han viatjat a altres exposicions col·lectives internacionals organitzades per l'Agrupació fotogràfica Reus i esponsoritzades per Caixa Tarragona.

JOSEP MARTÍ PUIGORIOL

Perit mercantil, industrial vitivinícola i corredor agent de comerç d'aquest ram. Fotògraf creatiu

El pintor Ceferi Olivé assegut i davant de l'aquarel·la que està pintant.

FOTO: JOSEP MARTÍ PUIGORIOL - ARXIU HISTÒRIC DE L'AGRUPACIÓ FOTOGRAFICA DE REUS / CIMIR

Monjos cartoixans elaborant Chartreuse a la fàbrica de Tarragona.

FOTO: JOSEP MARTÍ PUIGORIOL - ARXIU HISTÒRIC DE L'AGRUPACIÓ FOTOGRAFICA DE REUS / CIMIR

Homo hispanicus

El «escrachista de alcachofa»

Entre el periodismo y las varietés, crece y crece una nueva especie de reporterismo a la carrera consistente en acosar al entrevistado

ÁLVARO MARTÍNEZ

EL periodismo, siempre tan atento a todo y tan zascandil, no podía dejar de contribuir a la galería del «homo hispanicus» con un par de especies que enriquecen (o no, eso va en gustos) las caras de ese poliédrico y viejo oficio de contar las cosas. Entre estas aportaciones hallamos al famoso «escrachista de alcachofa», que más o menos se dedica a hacer un escarache informativo con un micrófono en la mano. Por lo general solo habita en el medio televisivo, pues en la radio y en la prensa escrita su actividad resulta absolutamente ineficaz al carecer de la imagen en movimiento, elemento esencial de una disciplina que suele hacerse a la carrera.

El «escrachista de alcachofa» nació en el periodismo del corazón. Cuántas veces no habrá visto usted a una cantante, un torero, o simplemente a un «don nadie» de efímera fama en los pla-

tós saliendo de la estación del AVE o de un aeropuerto, arrastrando un trolley y esquivando a duras penas preguntas de variada enjundia, como «¿cómo lo has pasado en la feria?», «dice Fulanita que eres un canalla ¿qué opinas?», «¿cómo te sientes tras la muerte de tu padre?».

Desde los programas sonrosados, el fenómeno hizo fortuna en los medios y se trasladó a otros formatos del entretenimiento. Hombres de negro, micro en mano que acudían a las ruedas de prensa, las presentaciones ante los medios o las convocatorias para hacer la pregunta presuntamente más ingeniosa de la sesión, casi siempre provocadora y muchas veces faltona, normalmente para reírse elípticamente del entrevistado y siempre con el muy noble propósito de ponerle en un apuro o que quede en evidencia. Si el presuntamente entrevistado es un político mejor que mejor, sobre todo si es conservador, aunque ni los de izquierdas se libran. Ante ellos, un «escrachista de alcachofa» lo pasa mejor que un goloso en el obrador de una confitería.

Desaparecido ese formato de la pan-

talla (para el que no siempre hacían falta periodistas, sino actores más o menos profesionales), la especie ha quedado entre nosotros y ahora son los magazines políticos los que echan mano del «escrachista», que nunca consiente llegar a la redacción de la tele sin su atosigante propósito bien cumplido. Es irrelevante que el entrevistado quiera hablar o no, porque en realidad lo importante es el discurso del tipo de la alcachofa, al que nunca suelen detener ni el silencio ni la advertencia previa de «no deseo hacer declaraciones».

Deontológicamente, el subgénero no presenta problemas. Al menos, para la mayoría de las asociaciones profesionales que no han emitido recomendación alguna para que el «alcachofeo» se ciñese a los estándares de educación y libertades (la de expresión también ampara al que decide no hacer declaraciones) que la profesión periodística fijó hace tiempo. Apenas se recuerdan un par de denuncias por acoso atendidas y normalmente resueltas a favor del incommovible señor que porta el espumillón.

ABC

Hablar sí o sí
El «escrachismo» informativo lo mismo lo puede llevar a cabo un periodista que un actor. Junto a estas líneas Fernando González, «Gonzo», frente a la sede del PP de la calle Génova. Sobre estas líneas, Cake Minuesa, en pleno lío con Monedero. En el círculo, Sergio Pazos con Felipe González

ABC

Aspecto de la exposición "Jaume Perich, humor sin condiciones" dentro del Salón del Cómic.

El Salón del Cómic de Barcelona bate su récord con 113.000 visitantes

● El director ha calificado de éxito la gran acogida del público a las diferentes exposiciones del recinto de Montjuic

EFE BARCELONA

La 33ª edición del Salón del Cómic de Barcelona, que este año ha puesto el foco en la relación entre las viñetas, la ciencia y el género fantástico, cerraba ayer sus puertas con un nuevo récord de asistencia, 113.000 visitantes, 7.000 más que el año pasado.

El director del Salón, Carles Santamaría, ha explicado a Efe en un primer balance -cuando aún faltaban un par de horas para que el certamen bajara definitivamente el telón- que las estimaciones de ventas durante los cuatro días del evento también son muy halagüeñas, según les han podido adelantar las editoriales y los diferentes expositores presentes.

"El balance general de este 2015 es muy positivo y las ventas se han incrementado con respecto al año pasado", ha explicado Santamaría, aunque sin precisar el porcentaje exacto de ese aumento.

Igualmente, el director ha calificado de éxito la gran acogida del público a las diferentes exposiciones del recinto de Montjuic de la Fira de Barcelona.

El certamen barcelonés es la principal cita del sector en España, con sus cerca 36.000 metros cuadrados, donde se han habilitado los 165 expositores y casi una veintena exposiciones, entre ellas, "Cómic fantásticos", con cerca de 400 originales de títulos clásicos de la ciencia ficción y fantasía heroica, o las dedicadas a The Spirit, el Capitán América, Ana-

cleto o The Joker. "La gente ha conectado muy bien con la oferta de exposiciones, el género de ciencia ficción y fantástico tiene muchos seguidores que han respondido", ha señalado Santamaría.

Ayer sábado fue el día de mayor afluencia al salón, con larguísima cola de varios centenares de metros en el paseo María Cristina para poder comprar la entrada y poder luego acceder al recinto.

"Ha habido muchas familias al completo porque el programa es muy amplio y para todo los públicos", ha resaltado satisfecho el director.

Este salón también ha prestado atención al cine -con su participación en la Star Wars Celebration y la presencia de parte del reparto de la película "Anacleto"-, así como a la industria de los videojuegos, "aunque siempre teniendo el cómic como eje principal".

Entre las decenas de autores españoles y extranjeros que han desfilado estos días estaban el dibujante italiano Milo Manara, que presentaba su obra "Caravaggio"; el teórico e historietista norteamericano Scott McCloud, con su reciente "El escultor" bajo el brazo, o el escritor y dibujante Brian Talbot.

También se han entregado los premios del salón, que han recaído en el guionista Enrique Sánchez Abulí (Gran Premio del Salón a una trayectoria); "Las Meninas" de Javier Rodríguez y Santiago Olivares (mejor

La alargada sombra de las viñetas de Perich

La influencia y la actualidad de la obra del dibujante y escritor Jaume Perich se mantiene intacta veinte años después de su fallecimiento en 1995, una larga sombra que se puede comprobar en la exposición monográfica que estos días le ha dedicado el Salón del Cómic. Referente del humor gráfico contemporáneo, el fallecido Perich comenzó en los años sesenta como redactor en la editorial Bruguera, y trabajó además como traductor de títulos de Teniente Blueberry o Asterix el galo, antes de fundar primero la revista "Hermano Lobo" y posteriormente, junto a Manuel Vázquez Montalbán, la revista "Por Favor". A lo largo de su trayectoria Perich publicó sus chistes gráficos en diarios como El Correo Catalán y, más tarde, pasó por las páginas de La Vanguardia y El Periódico, así como de el semanario El Jueves. "Era muy irónico sobre todo, muy inteligente, y en ocasiones cáustico; nos recordaba de forma continua todos los bienes y los males de nuestra sociedad y de nuestro entorno, tanto a nivel político como social", explica Guiral.

obra española de 2014); "Saga" de Brian K. Vaughan y Fiona Staples (mejor obra extranjera publicada en España en 2014); Miki Montlló (autor revelación) y "Croqueta y Empanadilla" de Ana Oncina (premio mejor obra por votación popular).

«En aquest ofici sempre has de tenir la maleta preparada»

EN 3 MINUTS

Juan Ramón Lucas

Periodista

Ha estat dos anys i mig allunyat de les ones, d'on va sortir per la porta del darrere per culpa d'una decisió amb aires polítics. Ara ha tornat a Onda Cero amb el magazín matinal *Más de uno*.

OLGA LERÍN
BARCELONA

—¿Enyorava la ràdio?

—Molt. La gent encara em deia: «Et trobem a faltar a la ràdio». I jo els responia: «I jo us trobo a faltar a vosaltres». Fins fa unes setmanes, al meu Twitter hi tenia escrit: «Aviat tornarem a trobar-nos a la ràdio». No era perquè estigués negociant, sinó una aspiració.

—I això de fer tàndem matinal amb Carlos Alsina, ¿com ho veu?

—N'estic encantat. La fórmula de partir el matí respon més a la realitat del que és l'expectativa de l'oient. Tenim un concepte semblant del que és la ràdio: més pròxima al real de l'actualitat, amb més participació dels oients i en un to d'entreteniment.

—Aquesta bicefàlia és la fórmula que ja utilitzen la SER i la COPE. ¿És cap a aquí on s'havia d'anar?

—Sí, perquè quan entres a les sis del matí i els parles d'una manera als oients, els mostres un respecte i una consideració que has de mantenir també a les 11.50 hores i, a vegades, això és molt difícil, perquè a aquesta hora estàs esgotat. Des del punt de vista del bioritme de la societat a la qual et dirigeixes, el país no és igual a les vuit del matí que a les on-

ze, el públic, la vida i el ritme són diferents i, per tant, la ràdio, que no és res més que part del ritme vital de la societat, ha de ser diferent.

—Pel fet d'entrar a mitja temporada, ¿no es considera un substitut?

—No. En aquest ofici sempre has de tenir la maleta preparada, tant si treballes, per sortir, com si no, per entrar. Començar a la meitat és una possibilitat. No ho havia fet mai. Però, al final, el producte que faràs és el teu producte, el del teu equip i el de la marca que t'acull. No em sembla malament entrar així.

—Agafar el testimoni de Carlos Herrera no deu ser pas fàcil...

—Substituir-lo és com un final de cicle. Herrera és, ha sigut i serà un referent. No tinc la sensació que hagi de

ser Herrera ni que la gent em jutgi per no ser-ho. Penso fer les coses tan bé com pugui: agafar les coses bones que ell deixa—que són moltes—, mantenir-les i aportar el que jo sigui capaç d'aportar.

—Ell va deixar els matins d'Onda Cero en segon lloc. ¿Quina pressió!

—Ningú m'ha dit que la mantingui, que no em preocupi o que em preocupi. No sento aquesta pressió. I Alsina, tampoc. M'agradaria no perdre gaires oients, però entenc que hi hagi gent que no s'hi senti tan pròxima al no ser-hi Herrera.

—¿S'ha tret l'espina del seu cessament d'En días como hoy, a RNE?

—És veritat que em va enxampar amb la maleta sense tancar, però no em trec cap espina, perquè són cicles.

—¿Guarda cap rancor?

—Això mai. No sóc rancorós. Confesso que no va ser agradable. Ho vaig passar malament, perquè va ser un canvi sense sentir: anàvem bé, el programa tenia un enorme suport popular i audiència. Era un concepte de ràdio pública que em semblava molt eficaç. Acabar d'aquella manera em va descoflocar. ≡

Luis Del Olmo repasa sus 50 años en las ondas

El periodista dejó la radio hace casi un año y medio

Madrid
REDACCIÓN

Ganar un campeonato de ping pong hizo que la radio entrara en la vida de Luis Del Olmo a los 14 años y desde entonces no se ha marchado. El locutor aseguró que ha hecho todo lo que ha querido y que 50 años haciendo radio han merecido la pena: "todos los sueños que podía tener un enamorado de la radio se han ido cumpliendo".

A sus 78 años, el periodista leonés afincado en Catalunya, que se despidió de las ondas hace casi año y medio, recordó "con pena" la censura que sufrían durante la dictadura. "Teníamos que pasar el visto bueno del jefe de programas y del director de la emisora local. Nosotros no nos dábamos cuenta porque no conocíamos otra cosa, pero antes de hacer un comentario o una entrevista tenías que consultarlo". En este sentido, Del Olmo se mostró orgulloso por las liberta-

FOTO: E.I. / Luis Del Olmo vivió la censura durante el franquismo

des que estrenaron con la llegada de la democracia y por el cambio que vivió la radio. "Cuando termina la dictadura, estrenamos libertades, y gracias a eso el responsable de los programas hacía lo que creía que era mejor para los oyentes", comentó. Respecto a su visión de la radio, el leonés afir-

mó que es un medio imbatible. "Cuando se comentó aquello de que llegaba la tele y la radio podía recibir un varapalo tremendo, la radio despertó de su letargo e hizo frente al coloso de la televisión y hoy en día muchos millones de oyentes sintonizan las emisoras", agregó el periodista.

EL OYENTE

LUIS OZ

Rato y la 'pena del telediario'

¿Por qué fue detenido o retenido Rodrigo Rato durante más de siete horas el pasado jueves mientras registraban su casa y su despacho en Madrid? ¿Se sobreactuó con él? ¿Fue iniciativa del Gobierno, de Hacienda, de un fiscal, de un juez o de un ministro? ¿A quién perjudica y beneficia políticamente?

Las respuestas de unos siete millones (3 en la Ser, 2 en Onda Cero, 1 en la Cope y 1 en Radio 1), aproximadamente, de españoles a esa pregunta están condicionadas por lo que escucharon el viernes por la mañana en alguna de las cuatro emisoras nacionales más importantes.

Más del 78% de los oyentes de la COPE cree que se sobreactuó. «La imagen de la mano del policía sobre el cuello de Rato... jamás debía haberse producido, pues no iba esposado», señaló Julio César Herrero. «Hay que evitar la llamada *pena del telediario*», añadió Bieito Rubido.

«Equivalente de la picota en la plaza medieval o de la cuerda de presos cervantina, esta pena se ha convertido en una de las imágenes más habituales de este periodo de afloramiento de la corrupción y, a la vez, de creer a Montoro, de lucha firme contra la corrupción», declaró David Gistau en Onda Cero.

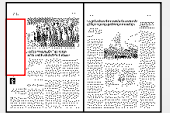
«Parece un linchamiento», dijo Xavier Vidal-Folch en la Ser. «No me gustó, pero me pareció un acto reflejo del policía que no responde a ninguna orden», comentó Alfonso Rojo en Radio 1. «A mí me gustó», señaló Carmen Morodo. «Significa que a Rato se le trata como a todos».

No es normal que las cuatro emisoras principales de radio de un país de 46 millones como España entrevistan al mismo experto en cuestión de minutos u horas: Ignacio Ruiz-Jarabo, ex director de la Agencia Tributaria y de la Escuela de Inspectores de Hacienda.

Comparando preguntas y respuestas, daría un aprobado alto a la de la Ser, un notable a la de Onda Cero y un sobresaliente a la de Ángel Expósito en la COPE porque bajó el listón, pensando en el oyente: ¿qué se busca en un registro?, ¿qué circunstancias deben darse para que se realice?, ¿qué es un alzamiento de bienes?... Elemental para los entendidos, no para la mayoría.

Exclusivas sobre «el asunto» (Fernando Onega) como las de Vox Populi del martes y de Carlos Segovia en EL MUNDO del sábado son raras en la radio, pero su inmenso caudal de opinión no tiene rival en otros medios.

La mayor parte de los comentaristas de las cuatro emisoras coincidió en que la acusación e intervención contra Rato no ayudará electoralmente al Gobierno, pero la Ser fue la única que entró a matar en este punto, acusando a los dirigentes del PP de arrogantes, manipuladores y filtradores.

PROPAGANDA

Trias no cambiará su agenda pese a la regañina de la Junta Electoral

EFE BARCELONA

El alcalde de Barcelona, Xavier Trias, aseguró ayer que mantendrá su agenda y no se planteará cambios en su actividad pese a los reproches de la Junta Electoral, aunque «acatará» lo que ésta decida, al tiempo que ha recomendado más sentido del humor a los partidos de la oposición. Trias respondió a las preguntas de los periodistas respecto a las críticas de la Junta Electoral por actividades y anuncios que ha llevado a cabo el alcalde por considerar

que representan actos de propaganda, contrarios a la Ley Orgánica del Régimen Electoral General (LOREG).

XAVIER TRIAS

«Acata-
mos todo lo

que nos diga la Junta Electoral, pero no dejaré de hacer las cosas que hago normalmente. Continuaré haciendo la vida normal de un alcalde, que lo compagina con una situación electoral», dijo, tras subrayar que no se replanteará su agenda de alcalde. Trias lamentó las denuncias presentadas ante la Junta Electoral por PSC, PP y CUP, y afirmó, con ironía, que «es curioso que otros puedan ir por ahí todo el día diciendo lo que sea y nosotros, no».

El convergente hizo estas declaraciones en la presentación de un vídeo que resume como el consistorio ha impulsado al mundo la capitalidad de Barcelona en este último mandato.

Cuatro també farà reportatges d'investigació

Després de la bona acollida que ha tingut el programa d'Antena 3 *En tierra hostil*, Cuatro ha iniciat la producció d'un format de característiques similars: reportatges d'investigació dedicats a mostrar des de dins "els principals conflictes internacionals" i "els escenaris on es produeixen les notícies". Es tracta d'*Infiltrados*, un espai dirigit per Miguel Toral i supervisat per Melchor Miralles, cofundador d'*El Mundo* i productor de formats televisius d'investigació com *Al descubierto* o *A corazón abierto*.

Segons informa la cadena en un comunicat, el primer reportatge d'aquesta sèrie -que

de moment no té data d'estrena- es fixarà en els ciutadans espanyols que s'han desplaçat fins al Kurdistan per unir-se als grups locals que combaten contra les organitzacions jihadistes, un fenomen poc conegut i que sovint queda eclipsat pel dels joves que viatgen a la mateixa zona però per lluitar precisament a l'altre bàndol. Cuatro assegura que ha entrat en contacte amb algunes d'aquestes persones, que al programa expliquen "les motivacions de la seva lluita".

La cadena avança també que un altre dels reportatges d'*Infiltrados* es fixarà en "la situació actual de Veneçuela". ■■■

Google segmentará más la publicidad

Google quiere incorporar la información que las empresas ya poseen sobre sus consumidores al cómo se sirven los anuncios. Google está trabajando en una nueva forma de segmentar los anuncios que emplearía esos datos y que permitiría a las compañías llegar a quienes son ya sus clientes, informa marketing directo. Los anuncios no se segmentarían sólo partiendo de la información que ofrece Google sino que emplearían datos que las empresas anunciantes poseen para decidir a quienes son servidos: los anuncios se lanzarían a quienes están en la base de datos de *emails* de consumidores de la firma, por ejemplo.

Cumpleaños con la 'familia' de Mediapro

Cumplir 65 años es motivo de celebración y una cifra redonda que Jaume Roures, fundador y presidente de Mediapro, alcanzará el 24 de abril. El discreto empresario quiere celebrarlo por todo lo alto y ha invitado a una fiesta a los cerca de 500 empleados que tiene la productora en Barcelona. La plantilla de Mediapro la integran 3.400 personas en todo el mundo.

ONLINE

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
19/04/15	El món del periodisme porta a Europa els blocs electorals / El Llobregat	66	1
19/04/15	Neix Ona Bages per agrupar les ràdios municipals de la comarca / ManresaInfo.cat	67	1
19/04/15	Quatre emissores creen Ona Bages-Ona Moianès / Regio7	68	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/04/15	Un (mal) ejemplo práctico sobre la libertad de expresión en Europa / Periodistas en Español	70	3

Col·legi de Periodistes de Catalunya

El món del periodisme porta a Europa els blocs electorals

Domingo, 19 de abril de 2015

El Col·legi de Periodistes de Catalunya ha presentat una demanda al Tribunal Europeu de Drets Humans d'Estrasburg contra els blocs electorals. Així ho han confirmat la degana de l'entitat, Neus Bonet, i el vocal de la Junta Carles Prats, que han presentat tota una sèrie d'iniciatives que des de l'òrgan representatiu dels periodistes de Catalunya es portaran a terme amb l'objectiu de suprimir els blocs electorals. Entre aquestes, la més destacada és la campanya de micromecenatge que el Col·legi ha obert a través de la plataforma Verkami. La previsió inicial és superar els 12.000 euros que permetran assumir els costos del procés judicial a Europa. D'aquests, la meitat l'assumirà la institució a la espera de la participació voluntària de periodistes i ciutadans. Pel que fa les darreres actuacions, Bonet i Prats han explicat que s'ha demanat als ajuntaments catalans que no apliquin el sistema de blocs en les pròximes eleccions municipals i que, d'altra banda, s'han mantingut contactes amb els partits polítics per tenir en compte aquest punt en la hipotètica nova Llei Electoral de Catalunya. I és que, tal i com defensa la institució, establir un ordre i temps a la informació electoral és una intromissió inacceptable que qüestiona la professionalitat dels periodistes i representa un tipus de censura impròpia de qualsevol democràcia.

Neix Ona Bages per agrupar les ràdios municipals de la comarca

Domingo, 19 de abril de 2015

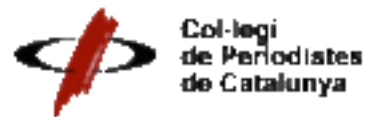
Marc Martínez dirigint-se al públic. Foto: Ona Bages Feia dies que se'n parlava però va ser dissabte que hi va haver la presentació pública. El monestir del Món Sant Benet va ser el lloc escollit per a la presentació pública d'Ona Bages, que es dirà Ona Moianès a la recentment creada comarca. Aquesta nova ràdio pren la forma de cooperativa i hi participen les emissores locals de Santpedor, Sallent, Sant Fruitós i Santa Maria d'Oló. Els ajuntaments d'aquests municipis també hi donen el seu suport i van ser presents a la presentació. Gonçal Mazcuñán, president del Col·legi de periodistes a la Catalunya Central, Josep Martí, secretari de comunicació del Govern de Catalunya i Eduard Pujol, director de RAC1, van donar la benvinguda al nou mitjà. Annaïls Vila i Damià Olivella van amenitzar la vetllada amb les seves peces musicals. Marc Martínez Amat, director d'Ona Bages i ideòleg del projecte, va parlar en nom del nou mitjà. Paraules com 'repte' i 'il·lusió' van ser les més repetides als discursos inaugurals. De moment només són quatre les ràdios locals que en formen part però hi ha la voluntat i converses perquè s'hi incorporen el màxim d'emissores. Cada mitjà mantindrà la seva independència i la col·laboració inicial serà el compartiment de contingut i recursos. L'alcalde critica la decisió de la Junta Electoral, que l'acusa d'haver portat a terme actes "no permesos" en període electoral. L'alcalde de Vic ha reconegut que el procés s'ha "desinflat" després del 9-N. El líder de ciutadans veu possible arribar a algun acord amb Unió si se separa de Convergència. L'alcalde de Lleida assegura que no faran pedagogia sobre el que ha passat amb Marta Camps "perquè els ciutadans ja ho saben". L'exvicepresident del govern espanyol desmenteix el possible frau d'1,42 milions.

Quatre emissores creen Ona Bages-Ona Moianès

Domingo, 19 de abril de 2015

ENRIC BADIASANT BENET DE BAGES Ona Bages-Moianès ja està en dansa. Ahir al vespre es va presentar públicament. Comença com un projecte de col·laboració de les emissores locals de Santpedor, Sallent, Santa Maria d'Oló i Sant Fruitós, municipi que ahir va fer d'amfitrió de la presentació. Aquest "bateig" del nou projecte periodístic, com el va definir Josep Martí, secretari de Comunicació de la Generalitat, va tenir l'assistència d'un centenar de persones i la presència del mateix Martí, de Gonçal Mazcuñán, president de la Demarcació a la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes, i del director de Rac1, el martorellenc Eduard Pujol, que va tancar les intervencions. També els alcaldes o regidors responsables de comunicació dels municipis van intervenir per encoratjar els joves periodistes que inicien aquest projecte. Per fer possible formalment la iniciativa s'ha constituït una cooperativa sense ànim de lucre, que té com a ideari dur a terme un projecte de professionalització de la informació de les emissores municipals, amb la idea de compartir continguts i impulsar nous productes de ràdio. La cooperativa neix amb 13 membres que són professionals i col·laboradors d'aquestes emissores. El periodista santpedorenc Marc Martínez Amat va explicar ahir que es tractava d'una oportunitat per arribar a més públic, una oportunitat per als joves que en aquests moments de crisi han vist com trobaven les portes barrades per accedir al mercat laboral, i una oportunitat per als ajuntaments de disposar d'un serveis de més qualitat. [Compartir a Twitter](#) [Compartir a](#)

Periodisme i Mitjans de comunicació

Un (mal) ejemplo práctico sobre la libertad de expresión en Europa

Sábado, 18 de abril de 2015

Increíble. El Movimiento Europeo (CFEME, según las siglas de su rama española) me había pedido un artículo sobre la libertad de expresión como valor europeo en relación con los atentados de Charlie Hebdo y tras la unión que se vio al respecto entre los dirigentes de los 28 estados miembros. Basándome en esas dos ideas, envié el texto el 26 de marzo, fecha límite que me habían marcado. Lo titulé Europa: la libertad de expresión, entre la hipocresía y la rutina. El 17 de abril recibí una llamada telefónica del Secretario General del CFEME, Miguel Ángel Benedicto, donde me comunicó que el contenido de mi artículo no es aceptable para su newsletter (quizá deberían decir boletín). Hizo una vaga referencia a los partidos políticos presentes en el CFEME, como origen del rechazo? ¿censura? ¿Lo podemos llamar censura? El Movimiento Europeo dice defender una Europa democrática, garante de los derechos humanos y de las libertades. La llamada que recibí el 17 de abril es una prueba de que no siempre es así. La hipocresía de muchos, que mencionaba desde el título, queda probada.

Texto del artículo tal como fue enviado para su publicación en el Boletín (que no newsletter) del Consejo Federal Español del Movimiento Europeo, CFEME: - Europa: la libertad de expresión, entre la hipocresía y la rutina La libertad de expresión es un derecho asumido en la Unión Europea. Pero esa asunción es apenas una idea anclada en nuestra rutina mental. Apenas consideramos las dificultades con las que tropieza su práctica efectiva. En el primer trimestre de 2015, por ejemplo, más de un tercio de los periodistas asesinados en el mundo lo han sido en dos países europeos (Francia y Ucrania). De modo que las reacciones, en su mayoría muy emocionales, que vivió Europa tras los asesinatos de Charlie Hebdo fueron un revulsivo, sí, pero dieron lugar a situaciones equívocas; sobre todo por la presencia de jefes de Estado o de Gobierno en la multitudinaria manifestación de París. Al ver a Angela Merkel -ejemplo menor- alguien recordó que Alemania conserva la blasfemia como delito, lo mismo que Dinamarca, España, Holanda, Polonia y Grecia. Todos esos países europeos se defienden diciendo que no aplican sus legislaciones contra los blasfemos. No parece buen argumento para oponerse al bloque (Arabia Saudí, Irán, varios países asiáticos) que desde hace años intenta peligrosamente- convertir la blasfemia en delito universal reconocido por la ONU. En Irlanda, cuya primera ministra, Enda Kenny, estuvo también en París, no sólo se mantiene una mención constitucional específica, sino que en 2010 entró en vigor una nueva ley contra la blasfemia. En París, por supuesto, estaba Mariano Rajoy, cuyo gobierno promueve ciertos pasos atrás del Código Penal, al tiempo que ampara el uso partidista de las radiotelevisiónes públicas en España. El Instituto de Prensa Internacional, en su informe más reciente, señala que esas nuevas normas jurídicas potencialmente restrictivas, incluyendo la Ley de Seguridad Ciudadana restringen la libertad de expresión. ¿Y qué hacía en París Viktor Orban? El presidente de Hungría ha reunificado los medios públicos húngaros para mejor someterlos después a su propio partido. Orban, aunque dirigente de un país de la UE, imita el modelo de Vladimir Putin en Rusia, donde

Audiencia: 8.380

Ranking: 4

VPE: 18

Página: 2

Tipología: online

ya no se ordena el cierre del Museo y Centro Andrei Sajarov, como en los viejos tiempos, sino que se le impone una multa de 300.000 rublos (unos 5000 euros) por no cumplir la obligación de registrarse como agente extranjero . En ese modelo experimental, un día se anuncia el registro obligatorio para los blogueros (Turquía, Hungría) y otro una ley contra las ONG que puedan resultar poco patrióticas (Rusia, Hungría). En París, desde luego, estaba Ahmet Davutoglu, primer ministro de Turquía, quien se atrevió después a señalar la provocación de las víctimas de Charlie Hebdo por su edición posterior al atentado. Hablamos de un país candidato a la UE donde las condenas a prisión de los periodistas se cuentan por docenas (han llegado a sobrepasar el centenar); y donde se ordenó el bloqueo de varios sitios de internet y del diario Cumhuriyet , por atreverse a reproducir algunas caricaturas de Charlie. Justo tras los supervivientes de Charlie, en aquella histórica marche républicaine , íbamos varios representantes de los periodistas europeos con una pancarta: Nous sommes Charlie . Junto a mí caminaba, Franco Siddi, de la Federazione Nazionale della Stampa de Italia. Allí ya me habló de otro problema. El 23 de marzo nos convocaba en Milán a varios colegas, y a una representante de la OSCE, para debatir con los colegas italianos la prevista reforma de la ley italiana contra la difamación. El Tribunal Europeo ha pedido a Italia que suprima la cárcel en las penas por difamación. En España, esa posibilidad sigue abierta, aunque la jurisprudencia haga prevalecer sistemáticamente la libertad de expresión sobre las demandas de los querellantes. En Italia, sucede lo mismo; pero no quieren ignorar que -en 2014- hubo allí 462 periodistas amenazados por los supuestos difamados. Y si la propuesta que se abre paso tiende a eliminar la pena de prisión, aumenta las hipotéticas multas. Gabriele Dossena, periodista lombardo, nos recuerda otros proyectos restrictivos anteriores: Da ventanni si tenta di porre il freno al diritto di cronaca . Berlusconi planteó cambios legales para frenar las informaciones financieras o judiciales que perjudicaban su figura política o sus negocios personales. Desde las Torres Gemelas, pero también antes en otras ocasiones, como en el Reino Unido durante los años más duros del conflicto de Irlanda del Norte, existe un reflejo habitual que consiste en aprobar leyes urgentes con pretextos de seguridad. El modelo actual es la Patriot Act estadounidense, de la que se habla últimamente en Francia. En el Reino Unido y España, se discute lo que los activistas pro libertad de expresión denuncian como leyes mordaza. En Macedonia, la condena a dos años de cárcel del periodista de investigación Tomislav Kezarovski es un aviso para países del Este europeo aún inseguros del camino a seguir. Gvozden Sreko Flego, relator del Consejo de Europa, ha citado en un informe los casos de Rusia, Ucrania, Turquía y Azerbaiyán como especialmente preocupantes. Como antídoto medicinal, él preconiza organizar debates anuales (,) con la participación de las organizaciones de periodistas y de los medios en los respectivos parlamentos nacionales de cada Estado. También avanza la idea, que asumen ya otras instancias internacionales: crear una Media Identity Card , en la que los propietarios de los medios tengan que identificarse como tales ante la opinión pública. Una propuesta que nos sugiere el problema (o tabú) de la concentración mediática, uno de los frenos más serios al pluralismo. Para la libertad de expresión, es tan grave como el espionaje habitual de las comunicaciones denunciado por Snowden. En París , Le Nouvel Observateur resaltaba la presencia contradictoria de los dirigentes de Egipto, Arabia Saudí, Gabón, Jordania, Rusia, Israel y Palestina, todos con muescas de orgullo por haber golpeado

Audiencia: 8.380

Ranking: 4

VPE: 18

Página: 3

Tipología: online

en su propio ámbito a los defensores de la libertad de expresión. Y si no hay que igualarlos a todos, ni a los europeos entre sí, defender la libertad de expresión como valor europeo implica que quizá no nos podemos permitir manifestarnos demasiado con quienes Le Nouvel Obs llamó hipócritas de la marcha republicana. En lo relativo a la libertad de expresión, Europa tiene que marcar distancias tanto con esos hipócritas (más o menos lejanos) como con algunas de nuestras propias rutinas mentales. Ninguna alerta es menor en este siglo XXI.